

בעזרת השם יהי ברך

ספר

עצתו אמונה

בריוון פון חיזוק, אמונה און
פראקטישע עצות פאר'ן לעבן,
געשריבן דורך ראש ישיבת תפארת
התורה ברסלב

אידיש

פרשת לך לך

275

תשפ"ג

צו באקומען וועכענטליך די עצתו אמונה רופט: 718-387-2691

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

**4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563**

היכל הקודש

מאנסי

**32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

בלומינגטאון

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עֲצַתְוֹ אֱמוּנָה

- א. שלום בית האט מיט'ן מאן אדער מיט די פרוי?
- ג. ווי אזוי געבט מען זיך אן עצה מיט עלטערע עלטערן?
- ה. מעג איד גיין הפצה אן רשות פון מיין ווייב?
- ו. פארוואס לאכט מען פון מיד?

איש אמונות

- א. סדר הנסיעה - אומאן תשפ"ג
- לא. הנהגות פאר ערב סוכות און יום טוב סוכות
- לג. טון די שטוב ארבעט איז די העכסטע זאך פאר א אידישע פרוי
- לד. לעבן אין שטוב אזוי ווי דער אייבערשטער וויל
- לה. אז מען איז פרייליך קען מען האבן שלום בית
- לו. ווי אזוי צו מחנך זיין און בויען אן ערליכע שטוב
- לח. עס זאל נישט אריבערגיין א טאג אן לערנען
- לט. מנהגים פאר שבת חול המועד סוכות
- מ. די גאנצע יאר איז אנגעהאנגען אין די נאכט
- מא. אויב איר וועט זיך אפשערן און זיך אנטון איידל - וועט איר זען גרויסע ניסים
- מב. דוד המלך מיט'ן פראש

עצתו אמונה

שְׁלוֹם בֵּית הָאֵט מִיט'ן מֵאן אָדער מִיט די פֿרוי?

שאלה:

לְכַבֵּד דָּער ראש ישיבה שליט"א,

צום ערשט מוז איך זיך באדאנקען פאר די שיעורים, עס האט ממש געראטעוועט מיין לעבן, שוין עטליכע יאר וואס איך בין צוגעבינדן צו ברסלב, איך הער די שיעורים און איך ליין אלע גליונות און קונטרסים, ספעציעל די עצתו אמונה, און דאס געבט מיר אזויפיל שכל, עצות, און חיזוק, און עס שטעלט מיר ממש אויף די פיס.

איך האב געוואלט פֿרעגן איבער שלום בית, אויב עס האט מיט'ן מאן אָדער מִיט די פֿרוי. ווייל איך ווייס אז מיין מאן גייט קיינמאל נישט ווערן א ברסלב'ער, וויפיל מאל איך האב שוין פֿרובירט צו רעדן מיט אים וועגן דעם זאגט ער אז עס פֿעלט נישט אויס, מען קען זיין א איד, האבן שלום בית, און מצליח זיין אין לעבן - איך אן ברסלב. ער ווייסט בכלל נישט וויפיל איך האב געטון און איך טו פֿסדר, נאר ווייל איך נעם די חיזוק פון ברסלב, און דאס איז וואס העלפט אז די שטוב זאל שטיין אויפ'ן פֿלאץ.

איך וויל אזוי שטארק אז מיין מאן זאל אויך מקורב ווערן, ער איז ברודר השם זיינער וואויל און ערליך, אבער איך בין אזוי מקנא די ברסלב'ע ווייבלעך וואס זייערע מענער זענען מקורב צום רב'ן, הלואי אויף מיר געזאגט, ווי אזוי קען איך דאס באווייזן?

יישר פֿח

תְּשׁוּבָה :

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - יוֹם ג' פְּרִשְׁת נח, א' דְּרָאש חוֹדֶשׁ חֲשׁוֹן, שְׁנַת תִּשְׁפֹּ"ג לִפְ"ק
מֵרַת ... תַּחֲוִי

אֵיךְ הָאֵב עֲרֵה־אֶלְטָן אֵייעֶר בְּרִיוּו.

שְׁלוֹם בֵּית הָאֵט מֵיט דִּי ווֵיב. דִּי תוֹרָה זָאָט (מְשַׁלֵּי יד, א) : "חֲכָמוֹת נְשִׁים
בְּנִתָּה בֵּיתָה" אַ קְלוֹגֶע פְּרוִי בּוִיט אוֹיף דִּי שְׁטוֹב; אַ קְלוֹגֶע פְּרוִי זּוֹכֵט נָאר
מַעֲלוֹת בֵּי אִיר מֵאָן, אַ קְלוֹגֶע פְּרוִי טוֹט אַלְעס אַז דִּי שְׁטוֹב זָאל זײַךְ שײַן
אוֹיפְבוֹיעֵן.

אַ פְּרוִי מֵיט שְׂכָל קֶען זײַךְ מֵאָכֵן אִיר לְעֵבֶן פֿאַר אַ גֵּן עֵדֶן, זִי וועט פֿרײַלײַךְ
מֵאָכֵן אִיר מֵאָן, זִי וועט נִישְׁט וואַרְטֵן אוֹיף אִים, אַז עַר זָאל אָנהױבֵן פֿרײַלײַךְ
צו מֵאָכֵן אוֹן גֶּעבֵן גּוֹטֶע ווערְטֶער וְכוּ', זִי הױבֵט אָן מֵיט אִירֶע גּוֹטֶע
ווערְטֶער, זִי מֵאָכֵט פֿרײַלײַךְ; אַזױ ווערְט דִּי גֵאנְצֶע שְׁטוֹב פֿרײַלײַךְ, אַזױ בּוִיט
זײַךְ אַ שְׁטוֹב.

זײַט נִישְׁט מְקַנָּא אַ צװײטן, נִישְׁט אַ וועם צו מְקַנָּא זײַן; יעדער אֵינער
בְּזֵה הַעוֹלָם הָאֵט זײַנע נְסִיוֹנוֹת, יעדן אֵינעם פֿרוּבִירְט מְעַן אוֹיס מֵיט זײַנע
נְסִיוֹנוֹת. דְּעריבֶער אִיז נִישְׁט אַ וועם מְקַנָּא צו זײַן, אַפִּילוּ פּוֹן אֵינְדֶרוּסֵן זַעט
אוֹיס ווי דער הָאֵט אַ שְׁעֵנְעֶרֶע אוֹן בְּעֵסֶרֶע לְעֵבֶן, דֶּאָרף מְעַן ווִיסן, נִישְׁט אַ
וועם צו מְקַנָּא זײַן, ווִייל יענער הָאֵט זײַךְ זײַנע שְׁווערִיקײַטן, אַפִּילוּ מְעַן זַעט
דָּאס נִישְׁט אַרוֹיס.

מְעַן דֶּאָרף נִישְׁט הָאָבֵן אַ מֵאָן אַ בְּרִסְלִיבֶער - צו הָאָבֵן אַ זִיס לְעֵבֶן, מְעַן
דֶּאָרף נִישְׁט הָאָבֵן אַ מֵאָן אַ בְּרִסְלִיבֶער - צו זײַן גְּלִיקְלִיךְ. אַז מְעַן לְעֵבֶט פֿאַר
זײַךְ מֵיט'ן רַבִּי'ן, מְעַן נְעֻמֵט חִיזוּק פּוֹן רַבִּי'ן, שְׂכָל פּוֹן רַבִּי'ן - אִיז דִּי לְעֵבֶן
זִיס אוֹן מְעַן אִיז גְּלִיקְלִיךְ. דִּי עֲצָה פּוֹן הַתְּבוּדוֹת אוֹן תְּפִלָּה - דָּאס רֵאטֶעוועט
דַּעם מְעַנְטֶשׁ; ווער עַס לְעֵבֶט מֵיט תְּפִלָּה - דער אִיז גְּלִיקְלִיךְ; דער ווִיסט
וואס צו טוֹן אִין יעדֶע צײַט, אוֹן ווען עַס ווערְט גָּאר בִּיטֶער - ווִיסט עַר צו
אַנְטְלוֹיפֵן צוֹם אֵיבֶערֶשְׁטֵן.

בְּעֵטֶס דַּעם אֵיבֶערֶשְׁטֵן אוֹיף אַלְעס וואס אִיר דֶּאָרְפֶט, מֵיט תְּפִלָּה

והתבודדות קען מען אלעס פועל'ן; ווער עס איז אן עקשן און בעט איבער און איבער, ער בעט נאכאמאל און נאכאמאל דעם אייבערשטן - ביים סוף באקומט מען א ישועה.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן העלחה אין אלע ענינים.

...

ווי אזוי געבט מען זיך אן עצה מיט עלטערע עלטערן?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך דאנק און לויב דעם אייבערשטן אויף די גוטע לעבן וואס ער האט מיר געגעבן, וואס איך דארף האבן גיי איך נאר צו אים און ער ענטפערט מיר און העלפט מיר כסדר.

איך און מיין ווייב זענען ביידע פון די יונגערע אין אונזערע משפחות, און דאס געבט אונז מער געלעגנהייטן מקיים צו זיין די מצוה פון כיבוד אב ואם, אבער עס קומט אויך מיט געוויסע שוועריקייטן און דערפאר האב איך געוואלט פֿרעגן דעם ראש ישיבה שליט"א ווי אזוי צו האנדלען מיט די פֿראבלעמען וואס מאכן זיך איבער דעם ממש כסדר.

מיין שוויגער איז אויף אסאך ביינאכט, זי האט נישט וואס צו טון מיט די צייט, קומט זי אריבער צו אונז אהיים אין די שפעטע שעות, און זי זיצט און רעדט מיט מיין ווייב איבער אלץ און אלעמען, און מיר ווייסן נישט וואס צו טון וועגן דעם.

ווען עס קומט צו מייער עלטערן, מיר גייען אסאך מאל עסן צו זיי אויף שבת, און מיין מאמע מוטשעט אסאך מיין ווייב אויף נארישע זאכן. איך פֿרובר אלץ צו בארואיגן מיין ווייב אז זי רעדט נאר אזוי ווייל זי איז אנגעווייטאגט אויף אירע אייגענע פֿראבלעמען, אבער מיין ווייב שפירט זיך זייער געטראפן פון דעם, און זי וויל מער נישט אהינגיין.

איך וועל זיך פֿרייען אויב דער ראש ישיבה שליט"א וועט מיר קענען העלפן און אָנווייזן דעם ריכטיגן וועג ווי אזוי זיך פֿירן, ווייל מיר ליידן כסדר אסאך פון דעם.

יישר פֿח

תְּשׁוּבָה :

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - יוֹם ה' פְּרִשְׁת נַח, ב' מֵר-חֲשָׁנוֹן, שְׁנַת תִּשְׁפ"ג לְפָרֵט קָטָן
לְכַבּוֹד ... נְרוֹ זְאִיר, יְרוּשָׁלַיִם

אִיף הָאֵב עֶרְהֶאֱלָטָן דִּיִּין בְּרִיוּו.

קְעֻנְסֵט זִיף נִישְׁט פֿאַרְשְׁטֶעלֶן דָּאס גְּרוֹיִסקִייט פֿון די מְצָנָה פֿון כִּיבוֹד אָב
וְאִם, חֲכָמִינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה זָאגֶן (פִּנְא דְבִי אֱלֹהֵי רַבָּא, סִימָן כו) "כָּל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ
שָׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַקֵּשׁ מִהָאָדָם רַק שְׂיִכְבֵּד אָב
וְאִם", דְּעַר אֵיבְעֶרְשְׁטֶער זָאגֵט: דִּי גֵאנְצֶע וועלט איז מִיִּינָס - אִיף הָאֵב עָס
בִּאשְׁאָפֶן, אִיף בְּעֵט פֿון עֵנְק נָאר אֵיין זָאף, אַז אִיר זָאֵלְט מְכַבֵּד זֵיין טֵאטֶע
מֵאֲמַע.

דְּעֶרִיבְעַר זָאֵלְסֵטוּ מְחֻזַּק זֵיין דִּיִּין ווייב זִי זָאל רַעֲדֵן מִיט אִיר מֵאֲמַע און
אִיר אוֹיִסְהֶעֲרֵן, עָס אִיז אַ גְּרוֹיִסֶע מְצָנָה אוֹיִסְצוּהֶעֲרֵן אַ מֵאֲמַע.

דָּאס קֶען יַעֲדַעַר אֵיִינְעַר טוֹן. ווייל ווען מֶען דֶּאָרף אוֹיִסְהֶאֱלָטָן עֲלֻטְעֶרן,
אִיז נִישְׁט יַעֲדַעַר בִּיכְלֵת דָּאס צו טוֹן, אָבְעַר אוֹיִסְהֶעֲרֵן עֲלֻטְעֶרן - אִיז אַ מְצָנָה
וואס יַעֲדַעַר אֵיִינְעַר קֶען טוֹן; מֶען דֶּאָרף נִישְׁט הָאָבֶן וואס צו עֲנֻטְפֶּעֲרֵן, מֶען
דֶּאָרף נָאר אוֹיִסְהֶעֲרֵן. און אויב מֶען הָאָט אַ שְׂיִינְעַ מַעֲשֶׂה, אַ שְׂיִינְ ווארט פֿון
חִיזוּק - קֶען מֶען דָּאס דְּעֶרְצִיִּילֶן.

זֵי מְחֻזַּק דִּיִּין ווייב זִי זָאל נִישְׁט ווערן בִּאֵלִיִּיִדִּיגֵט ווען דִּיִּין מֵאֲמַע זָאגֵט
אִיר עֶפֶס. עֲלֻטְעֶרן מֶעגֶן זָאגֶן, עֲלֻטְעֶרן מֶעגֶן פֿאַרְרַעֲכֵטֶן און מֶען דֶּאָרף זִיף
נִישְׁט בִּאֵלִיִּיִדִּיגֶן. נָאף אַבִּיִסֵל זַענען עֵנְק דִּי עֲלֻטְעֶרן און עֵנְק וועלן אויף זָאגֶן
פֿאַר עֵנְקֶערַע קִינְדַעַר ווי אַזוי זִיף צו פִּירֶן.

וואויל אִיז דָּעם מֶענְטֵשׁ וואס אִיז מְכַבֵּד זֵיִינְעַ עֲלֻטְעֶרן, וועט עַר זוֹכָה
זֵיין צו די וועלט און יַענַע וועלט.

דְּעַר אֵיִבְעֶרְשְׁטֶער זָאל הַעֲלֵפֶן זָאֵלְסֵט הָאָבֶן הַצְּלַחָה אין אַלֶע עֵנְיָנִים.

...

מעג איך גיין הפצה אן רשות פון מיין ווייב?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך האב געוואלט וויסן אויב איך מעג גיין הפצה אן מיין ווייב'ס רשות?

יישר פח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת לך לך, ה' מר-חשוון, שנת תשפ"ג לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

דער הייליגער רבי האט אונז זייער אנגעווארנט מיר זאלן זייער אכטונג געבן מכבוד זיין די ווייב און איר האלטן טייער. דער רבי האט אמאל געשמועסט (שיחות ה"ן, סימן רסג): "מעגנן בני הנעורים" פון דאס וואס מען זעט ביי יונגע פארפעלקער, "ששכיח מאד שנעשה קלקול ביניהם ובין נשותיהם" ווי זיי קריגן זיך מאן און ווייב, "ונפרדים זה מזה איזה זמן" און מען צעטיילט זיך, "ולפעמים נעשה מזה פרוד לגמרי חס ושלום" און אמאל קומט דאס צו זיך גט"ן חס ושלום. "שזה מעשה בעל דבר" דאס קומט פונעם יצר הרע, "שמניח את עצמו על זה מאד" ער פארלייגט זיך זייער אויף דעם, "לקלקל השלום של בני הנעורים" צו צעשטערן די שלום בית ביי אינגעלייט, "כדי שיתפסו במצודתו חס ושלום על ידי זה" אזוי קען ער נאכדעם אריינכאפן די אינגעלייט און די יונגע פרויען אין זיין נעץ, זיי מאכן זינדיגן, "פי הוא אורב על זה מאד" ווייל ער לאקערט אויף דעם זייער שטארק, "לתפסם בנעוריהם על ידי קלקול השלום בית חס ושלום, שגורם בערומיותו לקלקל השלום שביניהם" זיי צו צעטיילן, און אזוי כאפט ער זיי אריין אין שמוציגע עבירות.

דעריבער זאלסטו זיך נישט לאזן אריינכאפן אין זיין נעץ. זאלסט מכבוד זיין דיין ווייב און זיך נישט קריגן, און אז דו פארשטייסט אז זי וויל נישט דו זאלסט זיין א ברסלב'ער - זאלסטו דאס טון מיט חכמה. מען דארף נישט אלעס דערציילן אין שטוב, "משכבת חיקך שמר פתחי פיך" (מכא ז, ה), פון

די אײגענע ווייב - היט אָפּ דײַן מויל איר נישט אויסזאָגן סודות; דו זאלסט איר מַכְבֵּד זײַן, אויף זאלסטו העלפֿן אין שטוב מיט די קינדער - און וואס מער גײַן הַפְּצָה, ראטעווען אידישע קינדער.

דער אײבערשטער זאל העלפֿן זאלסט האַפֿן הצלחה אין אַלע ענינים.

...

פאַרוואס לאַכט מען פון מיר?

שאלה:

לְכַבֹּד דְּעַר רֵאשׁ יְשׁוּבָה שְׁלִיט"א,

יִישֵׁר פֶּח פֶּאַר די שײנע שיעורים.

איך האב געוואלט פֿרעגן איבער דעם וואס איך זע אסאך מאל ווי מענטשן קוקן אין מיין ריכטונג און זיי לאכן, איך שפיר אז זיי לאכן פון מיר. איך ווייס נישט צי זיי לאכן טאקע דוקא פון מיר אָדער נישט, אָבער דאס אליין אז מײנע מחשבות ציען אלץ אויף דעם וועג אז מסתמא לאכן זיי מיר אויס - דאס שטערט מיר זייער שטארק, וואס קען איך טון אז מענטשן זאלן נישט לאכן פון מיר, און וואס קען איך טון אז איך זאל נישט טראכטן אז מען לאכט פון מיר?

יִישֵׁר פֶּח

תשובה:

בְּעֲזַרַת ה' יִתְפָּרֵךְ - יום א' פְּרֻשַׁת לֶךְ לֶךְ, ה' מר-חֶשֶׁן, שְׁנַת תִּשְׁפ"ג לְפָרֵט קָטָן

לְכַבֹּד ... גְּרוֹ יְאִיר

איך האב עֶרְהַאָלְטֵן דײַן בְּרִיוֹ.

קײנער לאכט נישט פון דיר, קײנער טראכט נישט פון דיר; מאך זיך נישט נאריש, און אפילו דו וועסט מיר אויפֿווייזן אז מען לאכט יא פון דיר - דארף דיר דאס נישט אָנגײַן; וואס קען דיר אַ צווייטער טון?

זאג תהלים, דארט וועסטו זען ווי דוד הַפְּלִיך זינגט צום אײבערשטן אָן אַ שיעור מאל: "איך האב פון קײנעם נישט מוֹרָא, קײנער קען מיר גארנישט טון"; דאס וועט דיר געבן זעלבסטזיכערקייט, דו וועסט באקומען אַ

שטארקע אמונה, עס וועט דיר מער נישט אינטערעסירן וואס דער זאגט און וואס יענער זאגט.

דוד המלך זינגט (תהלים נו, יב): "באלקים בטחתי" איך פארלאז זיך אויפן באשעפער, "לא אירא" איך האב פון קיינעם נישט מורא, "מה יעשה אדם לי" וואס קען מיר א מענטש טון?

דורך זאגן תהלים וועסטו באקומען א שטארקייט, א זעלבסטזיכערקייט צו לעבן מיטן אייבערשטן, עס וועט דיר נישט אינטערעסירן וואס מען זאגט אויף דיר.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

איש אמונות

סדר הנסיעה - אומאן תשפ"ג

בעזרת ה' יתברך - ערב סוכות שנת תשפ"ג

לכבוד מיין טיייערער ליבער הארציגער תלמיד ... גרו יאר

א גאנץ ראש השנה האב איך געטראכט וואו איז מיין ... ? וואו ביסטו?
ביסט נישט אין אומאן ? ! איך האב געטראכט זיכער איז ער אין אומאן, מן
הסתם ביסטו אין א צווייטע פלאץ ; איך האב נישט געקענט טראכטן אז דו
ביסט נישט געקומען קיין אומאן.

יעצט ווען דו האסט מיר געזאגט אז דו ביסט נישט געקומען, האב איך
געטראכט איך וועל דיר שרייבן אביסל ווי אזוי דער ראש השנה איז געווען
היי יאר ביים רבי'ן, און אויף אביסל מוסר פארן וואס דו ביסט נישט געקומען.
נעם אן די מוסר וואס קומט פון א באהאלטענע ליבשאפט, אזוי ווי
שלמה המלך זאגט (משלי כו, ה) : "טובה תוכחת מגילה" עס איז גוט מוסר רייד,
"מאהבה מסתרת" ווען עס קומט ארויס פון א באהאלטענע ליבשאפט.

איך האב דין זייער ליב, דו ביסט מיר איינגעקריצט טיף טיף אין מיין
הארץ. דו ביסט מיין ערשטער תלמיד ; פאר דיר האב איך די ערשטע
אנטפלעקט אז עס איז דא א רבי מיט הייליגע תלמידים, מיט כמעט צוואנציג
יאר צוריק ווען דו ביסט נאך געווען א קינד, א תלמיד ביי מיר אין כּתּהּ.

ליין דעם בריוו, נעם אן וואס שטייט.

סדר הנסיעה

חסדי השם יתברך איך האב זוכה געווען צו זיין נאך א יאר ראש השנה

אין אומאן ביים הייליגן רבי'ן, די זיבעצנסטע יאר; פון ראש השנה שנת תשס"ו קום איף יעדע יאר צום רבי'ן.

אין יאר האב איך אויסגעלאזט, געווען איז דאס ראש השנה שנת תשפ"א. יענע יאר האט אויגריינא פארמאכט די טויערן צוליב די מגיפה פון קאראנע, מען האט נישט געקענט אריינקומען אין גאנץ אויגריינא, פאר גרויס געלט האט מען געקענט אריינקומען. איך האב באצאלט גרויס געלט צו משחד זיין און מען האט מיך אריין געלאזט, אבער ביי די לעצטע מינוט בין איך צוריקגעקומען צו זיין מיט אנשי שלומינו אין קרית ברסלב, ליבערטי.

די יאר צו קומען קיין אומאן - איז געווען זייער שווער. עס איז אינמיטן א מלחמה, רוסלאנד איז ארויס מלחמה האלטן מיט אויגריינא. פון ווען די מלחמה האט אויסגעבראכן - הערן מיר נישט אויף בעטן דעם אייבערשטן מיר זאלן זוכה זיין צו זיין ראש השנה ביים רבי'ן, נישטא קיין עירפארט וואס איז אפן אין גאנץ אויגריינא, בשעת מלחמה זענען אלע לופטפעלדער פארמאכט, אבער דאס האלט נישט אפ ברסלב'ער חסידים פון פארן צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה.

אונזער נסיעה איז נישט געווען גרינג, אבער דאך איז דאס געווען מיט גרויסע חסידים.

*** פון אמעריקע קיין פוילן ***

מיר זענען ארויסגעפארן פון אמעריקע דינסטאג נאכט, כ"ה אלול - קיין פוילן; די וועג איז געווען זייער געשמאק. האברף אלי' קנאלל גרו יאיר האט זיך זייער אנגעשטרענגט צוצושטעלן אלעס פאר אנשי שלומינו, ער האט געזארגט פאר יעדן איינעם, אלע זאלן זיין באקוועם, און פאר מיר האט ער באזונדער געזארגט, מיר גרינגער מאכן.

איך בין געזיצן די ערשטע שורה אינעם עראפלאן, נעבן מיר איז געזיצן אונזער דיין שליט"א ר' יונה. מיר האבן געלערנט בחרותא דעם הייליגן ספר של"ה, אויף ראש השנה; זיך אביסל אנגרייטן פאר דעם גרויסן טאג ראש השנה. די פוסקים ברענגען (משה אפרים סימן תקפה, סימן ב) אז דער בעל תוקע און בעל מקריא זאלן לערנען של"ה הקדוש, די פגנות פון די תקיעות. זכרנו

ימים מקדם, מיט גארן צוריק - פלעג איך לערנען מיט מיין גרויסער זיידע קארלסבורג רב זכרונו לברכה, חודש אלול - פנוות פון די תקיעות.

איך האב זיך אראפגעלייגט פאר צוויי שעה. איך האב געשטעלט א שומר זאל מיך וועקן פאר שחרית, ווייל ווען מען פארט פון אמעריקע קיין אייראפע קען מען גרינג פארפאסן דאווענען, מען פארט אנטקעגן די טאג. נאך צוויי שעה שלאפן בין איך אויפגעשטאנען, געוואשן נעגל וואסער און געזאגט ברכת התורה.

געווענליך ווען איך פאר אונטערוועגנס בין איך נישט מקפיד צו דאווענען מיט מנין, אבער אז אנדערע מאכן א מנין - דאווען איך מיט. עס זענען געווען וואס האבן דוקא געוואלט מאכן א מנין, האב איך מיט געדאווענט, קודם האבן מיר געזאגט סליחות. נאכן דאווענען האב איך געלערנט משניות מסכת אהלות, ח"י פרקים. איך בין געווארן זייער מיד, איך בין איינגעשלאפן פסדר ביים גורס זיין די ח"י פרקים, איך בין געשלאפן ביזן אנקומען.

פון ווארשע קיין ריישא

פון ווארשא בין איך געפארן קיין ריישא, איך האב נישט אויפגעהערט דאנקען דעם אייבערשטן אז מיר קומען שוין נענטער און נענטער צום רבי'ן. איך טראכט צו זיך ווער איז רייכער פון מיר? איך פאר מיט זעקס זין און מיין איידעם, בין איך דאך דער רייכסטער מענטש; צו קענען קומען צום רבי'ן מיט די קינדער!

יעדער האט מניעות

איך האף צום אייבערשטן דו וועסט קומענדיגע יאר דורכברעכן דייענע מניעות און קומען צום רבי'ן קיין אומאן אויף ראש השנה. גלייב מיר, יעדער איינער האט מניעות, נישטא איינער וואס קומט קיין אומאן אן מניעות, עס איז יעדן איינעם שווער, דאך קומט מען אלעס איבער. ווייל אז דער רבי זאגט (ח"י מוהר"ן, סימן תה): "כל העולם כלו תלוי בראש השנה שלי", די גאנצע וועלט איז אנגעהאנגען אין מיין ראש השנה, יעדער דארף קומען, קיינער טאר נישט פעלן - איז שוין נישטא קיין מניעות.

מיין שוואגער, א ברודער פון מיין ווייב תחני, הרב ... - איז אויף מיטגעקומען מיט אונזער נסיעה. ער בענקט שוין אפאר יאר צו קומען און ער האט נישט פארפעלט קיין איין טאג פון מאכן תפלה, אזוי איז ער אנגעקומען.

אין ווארשא האט מיר האברף אליי קנאלל צוגעשטעלט א פריוואטע צימער, אויף בין דארט געווען מיט מייע קינדער בערף צוויי שעה. פון דארט איז מען געפארן קיין ריישא מיט א קליינעם פליגער פאר כמעט א שעה. אויף האב אנגעהויבן מסכת ראש השנה, אויף האב געוואלט מסיים זיין די גאנצע מסכתא, ביי דף טו האבן מיר שוין געלאנדעט.

אויף האב זייער אסאך געבעטן דעם אייבערשטן אז אלע מייע רענצלעך זאלן אנקומען. אויף בעט אויף דעם זייער אסאך; ווען אויף בעט צו קענען קומען קיין אומאן לייג אויף צו נאך א תפלה, אז אויף די רענצלעך זאלן אנקומען. געלויבט דעם אייבערשטן, א מעשה פון תפלה, אלע רענצלעך זענען אנגעקומען.

*** פון ריישא קיין ליזענסק ***

פון ריישא זענען מיר געפארן קיין ליזענסק, ווייל מען האט געדארפט ווארטן ביז דער באן וועט פארן. די יאר האט מען נישט געקענט קומען גלייך קיין אוקריינא נאר דורך אריבערגיין די גרעניץ פון א צווייטע לאנד - אדער מיט א קאר, אדער מיט א באן. מיר האבן גענומען דעם באן פון פשעמישל קיין וויניצע. פשעמישל איז גאנט צו ליזענסק, דער באן פארט ערשט ביינאכט, זענען מיר געפארן קיין ליזענסק.

ווען מיר זענען אנגעקומען אין ליזענסק האט זיך שוין געשפירט אומאן, הונדערטער אידן פון כל קצבי תבל זענען דארט געווען. דארט איז א סטאנציע פאר די וואס קומען פון אנדערע מדינות אריין צו קומען קיין אוקריינא, קיין אומאן. די הכנסת אורחים דארט איז אין לשער, אויף האב זיך גע'טוב'לט, געדאווענט מנחה מעריב און געשמועסט אביסל מיט אנשי שלומינו.

אלע זענען געווען אזוי פרייליך, וועם איך האב געפרעגט: "וואס הערט זיך?" האבן אלע געענטפערט די זעלבע זאך: "מען פארט צום רבי'ן!" מען האט געטאפט די שמחה אין די לופט.

ביים הייליגן רבי אלימלך

איך בין ארויף צום ציון פונעם הייליגן רבי אלימלך זכותו יגן עלינו, איך האב אויסגעזאגט גאנץ ספר תהלים אינאיינעם מיט מיינע קינדער, און איך האב זיך געקענט אביסל אויסגיטן מיין הארץ.

עס איז באוויסט פון צדיקים (עיינ ספר עשר צחצחות בשם הרב הקדוש רבי מענדל מרימנאוו זכותו יגן עלינו) אז ביים ציון פון הייליגן רבי אלימלך קען מען זוכה זיין צו תשובה שלימה; הונדערטער אידן שטייען ביים ציון און בעטן זיך אויס פאר א גוט יאר. אלע אידן האלטן אינמיטן זיך וואלגערן פון איין מדינה צום צווייטן, קיינער איז נישט מיד, קיינער גייט זיך נישט אפרוען, וואו איז יעדער? מען לויפט פון איין ציון צום צווייטן, אלע בעטן אויף א גוט יאר.

פארן מיט מסירת נפש קיין אומאן

גיי דערצייל פאר די אלע לצים, די וואס שפעטן פון ברסלב'ער חסידים, די וואס שפעטן פון פארן קיין אומאן, גיי זאג זיי וואס ברסלב'ער חסידים זענען, די מסירת נפש פון פארן צו א צדיק אין א צייט פון מלחמה, א צייט וואס די נייעס שרעקט אן, דאך קוקט מען נישט אויף דעם, מען קומט צום רבי'ן מיט מסירות נפש.

פארן יאר האבן מיר זיך אלע געלאזט שטעכן מיט די וואקסין פון קארואנע, מען האט אנגעשראקן מיט דאס ערגסטע, דו ביסט דאך אויך פארדרייט מיט די אמונות טפלות וכו'; מען האט אנגעשראקן, ווער עס וועט נעמען די וואקסין גייט שטארבן און מען גייט נישט קענען מער האבן קינדער, למעשה האבן מיר זיך אלע געשטאכן מיט די וואקסין כדי צו קענען קומען צום רבי'ן, קיינער איז נישט געשטארבן, און קינדער זענען די יאר געבוירן געווארן למזל טוב... יעדע וואך האבן מיר געהאט אין שטעטל כמה שמחות.

גיי זאג פאר די וואס שפּעטן - זיי זאלן קומען קוקן, זיי זאלן קומען מיט האלטן איין אזא נסיעה, ווי יונג און אלט האבן זיך געשולעפט פאר צענדליגער שעה, אבי צו קענען זיין ביים רבינ'ס ראש השנה.

אלע האבן געברענגט די קינדער. ביי אויז, תלמידי היכל הקודש, נעמען מיר אלע קינדער פון א יאר פאר די זיבן. אזוי האט דער רבי געהייסן, דער רבי האט מבטיח געווען אז א קינד וואס וועט קומען צו אים פאר די זיבן - וועט גיין צו די חתונה מיט א ריין העמד (חיי מוה"ר, סימן תקיז).

*** פון ליזענסק קיין פשעמישל ***

פון ליזענסק זענען מיר ארויסגעפארן ארום עלף אזייגער קיין פשעמישל, א נסיעה פון א שעה. פון דארט פארט א באן קיין וויניצע. עס איז געווען געפלאנט ארויס צו פארן פריער, עס האט זיך פארשולעפט. מיר זענען געשטאנען און געווארט אינדרויסן צוויי שעה, עס איז געווען קאלט, אויף האט אביסל גערעגנט, מען איז געווען גוט אפגעמאטערט, דאך איז יעדער געווען פרייליך, מען פארט צום רבי'ן, יעדנ'ס הארץ איז פול מיט בענקעניש צום רבי'ן.

*** אויפן באן קיין אוקריינא ***

ענדליך זענען מיר ארויף אויפן באן, עס איז געווען געשמאק צוגעשטעלט. איך האב געלערנט מיט'ן דיין ר' יונה און מיינע חתונה געהאטע זין פונות התקיעות פון ספר של"ה.

די באן האט זיך אפגעשטעלט ביים גרעניץ פון אוקריינא, די אוקריינא וועכטער זענען ארויפגעקומען און גענומען יעדנ'ס פאספארט. נאכן איבערקוקן מיינע און מיינע קינדער'ס פאספארטן זאגט מיר די באאמטע אין ענגליש: "וועלקאם טו אווער קאנטרי" (ברוכים הבאים צו אוינזער לאנד), איך האב געוואלט אנהויבן טאנצן פאר שמחה, מען האט אבער אנגעזאגט יעדן איינעם זיך נישט אויפצושטעלן. איך בין ממש ארויסגעטאנצן פאר שמחה, וואכן און חדשים וואס מיר זארגן וואס וועט זיין? וועלן מיר קענען די יאר אויף זיין ביים רבי'ן? וועלן מיר זיין אין אומאן? און יעצט זאגן די וועכטער מיר זענען מכוּבד אריין צו קומען אין אוקריינא; פאר מיר איז דאס

א רמז פון הימל אז אונזער בענקשאפט און אונזערע תפילות זענען זייער חשוב אין הימל.

מיר האבן זיך גלייך געשטעלט זאגן סליחות, ביים זאגן די סליחה (ליום חמישי) פון "אניתך" איך גלוקסט צו דיר, "קויתך" איך האף צו דיר, "מארץ מרחקים" פון ווייטע לענדער, האב איך געטראכט 'אוי ווי שטארק מיר גליסטן אנצוקומען צום צדיק, פון ווייטע לענדער גליסטן מיר און מיר האפן צו זיין ראש השנה אין אומאן. "בקרבי שחרתיך" אינעווייניג אין מיין הארץ "קראתיך ממצמקים" דאווענען מיר; אזויפיל תפילות לייגן מיר, מען גליסט און מען בענקט א גאנץ יאר אויף דעם.

מיר האבן געדאווענט שחרית און געליינט פרשת אתם נצבים, מיר האבן געהאט א ספר תורה.

*** פון וויניצע קיין אומאן ***

אנקומענדיג אין וויניצע האבן אונז אפגעווארט פופצן באסעס, מען האט זיך אראפגעשולעפט פונעם באן מיט די פעק און זעק און זיך ארויפגעשולעפט אויפן באס, דאס איז די זיבעטע וואסער. איך האב געטראכט, דער רבי דערציילט די מעשה פונעם בערגער ועני (ספורי מעשיות, מעשה י) אז די בת קיסר האט יעדן איינעם געזאגט: "די זיבן וואסער זענען נאכנישט אויף דיר אריבער, קען נישט דער שידוך"; זעט אויס אנצוקומען צו זיין ראש השנה אין אומאן - דארף מען אריבערגיין זיבן וואסערן, זיבן נסיעות.

די ערשטע נסיעה - פון שטוב צום לופטפעלד, (2) פון אמעריקע קיין ווארשע, (3) פון ווארשע קיין ריישא, (4) פון ריישא קיין ליזענסק, (5) פון ליזענסק קיין פשעמישל, (6) פון פשעמישל קיין וויניצע, (7) און פון וויניצע קיין אומאן.

*** מיר זענען אין אומאן ***

כ"ו אלול, דאנערשטאג נאכמיטאג פינף אזייגער זענען מיר אנגעקומען קיין אומאן אל המנוחה ואל הנחלה. מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי אז מיר האבן זוכה געווען צו צעברעכן אלע מניעות און זיך נישט לאזן פארדרייען

פון אלע וואס זוכן צו פארדרייען - נישט צו קומען קיין אומאן אויף ראש השנה.

כ"ז אלול, פרייטאג אינדערפרי בין איך געגאנגען אין מקנה און געפארן צום ציון. מיר האבן א באס פון אונזער בנין צום ציון וואס פארט יעדע פאר מינוט אהין און צוריק, איך בין ארויף צום ציון מיט אַזאַ שמחה, איך האב נישט געקענט אויפהערן דאנקען דעם אייבערשטן אז איך האב די זכך נאכאמאל צו זיין בחיים חיותי ביים ציון פון רבי'ן. איך בין געשטאנען ביים ציון, געדאנקט און געלויבט דעם אייבערשטן, און געבעטן אז קומענדיגע יאר זאל איך נאכאמאל זוכה זיין צו קומען.

איך האב געגעבן א פרוטה לצדקה און אנגעהויבן "מכתם לדוד", די צען קאפיטלעך תהלים הכללי [קאפיטל טז, לב, מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלו, קנ], מיט די הארץ רייסנדע תפלה, און זיך אביסל מתבודד געווען.

מיר זענען צוריק געגאנגען אין בנין, איך האב געלערנט מיט מיין זון הרב אלחנן שליט"א גמרא; נישטא עפעס בעסערס ווי לערנען גמרא מיט א זון ביים רבי'ן.

איך האב פארגעזאגט סליחות, מיר האבן געדאווענט שחרית. נאך שחרית האב איך פארגעלערנט א בלאט גמרא אין מסכת כתובות, עס איז א מחי' צו לערנען דעם דף גמרא, ווער עס לערנט גמרא איז זאט פאר'ן טאג, אפילו מען פארשטייט נישט וואס מען לערנט, מען זאגט די ווערטער - שפירט מען א טעם, א געשמאק אין לעבן.

מיר האבן א חדר פאר אלע קינדער וואס קומען קיין אומאן אין אונזער בנין, אלע מלמדים פון אלע שטעט ארבעטן אינאיינעם, מען דאווענט מיט די קינדער, מען לערנט, מען דערציילט מעשיות. נאכדעם גייען זיי מיט די קינדער צום ציון, ביי אונז אין היכל הקודש איז 'די קינדער' פון די וויכטיגסטע זאכן. מיר ברענגען די קינדער אלע יארן קיין אומאן, אפילו די יאר, א יאר פון מלחמה - האבן מיר געברענגט די קינדער.

איך בין געזיצן מיט די חברי הנהלה אויסצופלאנירן דעם נייעם בנין,

אונזער בנן איז שוין אויסגעוואקסן, מיר גייען יעצט אנהויבן בויען נאך א בנן, א גרויסער בית המדרש.

נאכדעם האב איך באקומען א הערליכע מתנה פון די גרויסע מדפיסים פון ארץ ישראל, א סעט פון דריי חלקים פון ספר איש אמונות, אלע מכתבים פון שנת תשפ"א מתורגם אויף לשון הקודש. דאס איז אזא שמחה, צו זען אז מען דרוקט אפ אלע בריוו אזוי שוין, אזוי געשמאק, מענטשן וועלן זיך מיט דעם אזוי מחי' זיין, מען וועט אויפֿלעבן פון די ספרים.

נאכדעם איז אנגעקומען די נייע חלק פון עצתו אמונה, חלק ו'; אזא שיינע ספר, אזויפיל חזוק, אזויפיל שכל פון רבי'ן, פון מוהרא"ש. איך האב אויסגעטיילט פאר אלע אינגעלייט וואס האבן געהאלפן דרוקן, בערך פופציג אינגעלייט האבן גענומען א טייל אין דרוקן דעם הייליגן ספר.

שבת אין אומאן ביים רבי'ן

שבת ביים רבי'ן, דער אונטערשטער שבת פון יאר איז געווען א שבת אויסנאם שוין, די תפילות און די סעודות מיט אנשי שלומינו תלמידי היכל הקודש. ביי אונז אין בנן האט זיך נישט דערקענט אז די יאר זענען געקומען וויניגער מענטשן צום רבי'ן; די גאנצע קהילה, אלע אנשי שלומינו, מיט די קינדער זענען געקומען צום רבי'ן זיין אין אומאן ראש השנה, די שמחה איז געווען אין לשער.

נאכן דאווענען קבלת שבת זענען מיר אראפ אינעם אלטן עס זאל, די עולם איז זיך צוואוואקסן, נישטא קיין פלאץ מער צו עסן אונטן אינעם עס זאל, מען דארף א גרעסערע פלאץ פאר אזא גרויסער עולם. מען האט געגעסן אלע סעודות אין שול כדאי מען זאל קענען אנגרייטן די סעודה, דערן וויל בין איך אראפ אונטן געבן א שיעור, מיר האבן גערעדט אפאר מינוט, ווי לאנג מען האט געענדיגט אנגרייטן די סעודה אין שול.

איך האף עס וועלן זיין וואס וועלן אפשרייבן די שיינע שיעורים, די שיינע דיבורים וואס מיר האבן גערעדט במשך דעם יום טוב. אזא שאד ביסט נישט געקומען, אזא שאד; קענסט זיך נישט פארשטעלן וואס מען איז זוכה אז מען איז ביים רבי'ן ראש השנה, און אז מען איז מיט אנשי שלומינו

תלמידי היכל הקודש איז דאָ אַפּגערעדט ווי שײן עס איז, און די דיבורים וואס מען איז זוכה צו הערן.

די סעודה פרייטאג צו נאכטס

די סעודות שבת ויום טוב האבן מיר געגעסן אין שול, די יאר ביי די מלחמה איז דא א געזעץ אז מען טאר נישט זיין אין גאס ביינאכט. האבן מיר נישט געהאט קיין גוים וואס זאלן העלפן טיילן די עסן און אויפרוימען, אלע גוים וואס ארבעטן אינעם בנן זענען אהיים אכט אזייגער, עס איז געווען אזוי שייך צו זען ווי געטרייע אנשי שלומינו, בחורים און אינגעלייט האבן געארבעט אנצוגרייטן, טיילן און אויפרוימען; בפרט די בחורים פון ארץ ישראל, די האבן געארבעט מיט א שטארקע געטריישאפט.

די עסן איז געווען זייער גוט, זייט מיר האבן אונזער נייעם בנן היכל הקודש זענען מיר מקיים וואס דער רבי זאגט (חיי מוה"ר, סימן תד): "יא געגעסן, יא געשלאפן, יא געדאווענט"; דער בנן איז אן אינדל אינמיטן די שטורמישע אומאן וואסער. איך געדענק איידער מיר זענען געקומען ביי אונזער פלאץ האבן מיר זיך געוואלגערט, דעמאלט האבן מיר מקיים געווען די צווייטע חלק שיחה: "נישט געגעסן, נישט געשלאפן, נישט געדאווענט, אבי צו זיין ביי מיר", יעצט איז א מחי', מיר האבן א שטילע ריינע פלאץ, בפרט די וואס קומען מיט קינדער און בחורים - איז דאס ממש א מחי'.

איך האף דו קומסט קומענדיגע יאר, און אז דו ווילסט זיין מיט אונזער חבורה זאלסטו שוין דינגען א בעט ווייל קומענדיגע יאר וועט נישט זיין קיין פלאץ. ווייל די וואס זענען געווען די יאר, א גרויסע טייל קומען מיט קינדער. איך וועל אויך ברענגען קומענדיגע ראש השנה נאך א קינד, וועט לכאורה נישט זיין קיין פלאץ, דארף מען שוין זארגן.

דער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן, סימן רטו), מוצאי ראש השנה הער איך שוין דעם שמש וועקן צו סליחות; לויט די שיחה איז יעצט די צייט צו זארגן פאר קומענדיגע ראש השנה הבא עלינו לטובה.

ביי די סעודה ליל שבת האבן מיר געטאנצן: "אשרינו שזכינו להתקרב לרבנו". אנדערש פון אלע יארן ווען עס איז זייער ערנסט ביז נאך תשליך,

מען טאנצט נישט, מען זינגט נאר גנוגי התעוררות ודבקות. די יאר האט זיך ארויסגעטאנצן פון זיך אליינס, יעדער איז געווען אזוי פרייליך אז מיר זענען אין אומאן אין אזא יאר וואס אלע האבן פאראויס געזאגט אז מען וועט נישט קענען פארן בעת מלחמה, און מיר זענען שוין אין אומאן; מיר האבן געזינגען און געטאנצן מיט א מוראדיגע שמחה.

נאך די סעודה האבן מיר געזינגען זמירות שבת, גערעדט פון רבינו'ס עצות און איך האב געבעטן אנשי שלומינו יעדער זאל גיין שלאפן. די יאר האט מען סיי ווי נישט געקענט גיין צום ציון ביינאכט, דער ציון איז געווען פארשלאסן ביינאכט צוליב די קערפיו, איך האב געבעטן מען זאל גיין שלאפן, מען מוז אכטונג געבן אויפ'ן גוף, נישט זיך איבעררייסן. דער רבי זאגט (ספר המידות, אות תשובה, סימן פד): "תקון הגוף, קדם תקון הנפש", ווען עס קומט תשובה צו טון, פאררעכטן די נפש - דארף מען קודם אכטונג געבן די גוף זאל נישט זיין צעבראכן, אזוי אויך זאגט דער הייליגער בעל שם טוב זכותו גגן עלינו, א קליינע לאף אינעם גוף - איז א גרויסע לאף אין די נשמה.

אז מען עסט נישט און מען שלאפט נישט - נאכדעם דאווענט מען נישט און מען לערנט נישט, דאס פאסירט געווענליך ווען מען איז אונטערוועגנס, בפרט אין אומאן. ווען מען קומט אן קיין אומאן איז מען זייער אויסגעמאטערט, אבער מען כאפט זיך נישט, פון גרויס התרגשות אז מען געפונט זיך ביים רבי'ן - שלאפט מען נישט, און נאך א טאג צוויי פאלט מען צוזאם, מען ליגט אין בעט מיט פיבער, אבער אז מען גייט שלאפן צייטליך - קען מען נאכדעם האבן אן אויסגערוטע קאפ און א געזונטער גוף, מען קען דאווענען און לערנען.

שבת אינדערפרי

שבת אינדערפרי האב איך פארגעלערנט דעם בלאט גמרא, עס זענען געווען בערך זיבעציג אינגעלייט וואס האבן אויסגעהערט די גמרא שיעור. מוהרא"ש האט דאס אריינגעבאקן אין אונז, עס זאל נישט דורכגיין דעם טאג אן א בלאט גמרא. אינדערוואכן איז דא צייט במשך דעם טאג, אבער שבת

ויום טוב נאכן דאנוענען מאכט מען די סעודה, און נאכדעם איז שוין שווער צו מאכן די שיעור, דעריבער מאכט מען די שיעור אינדערפרי.

נאכן שיעור זענען מיר געגאנגען צום ציון, די וועג פון אונזער בננין צום ציון נעמט בערך צוואנציג מינוט, אז מען גייט שטייט נעמט דאס צו גיין א האלבע שעה. איך האב אויפגעוועקט מייע קינדער זיי זאלן מיט קומען מיט מיר צום ציון, ביים ציון האב איך געזאגט די תיקון הפללי, די צען קאפיטלעך תהלים, זיך מתבודד געווען און אביסל געוויינט. מוהרא"ש שרייבט קלאר אז שבת ויום טוב אויב עס איז א תענוג צו וויינען - מעג מען וויינען; עס איז א תענוג זיך צו מתבודד זיין, רעדן צום אייבערשטן און זיך אויסוויינען צו אים.

אנטלויף פון מחלקת

אויפן וועג צוריק האט מיר איינער דערציילט אויף איינעם פון אנשי שלומינו וואס האט אפגעלאזט היכל הקודש, עס האט מיר אזוי געריסן ביים הארץ; ביז יעצט טוט מיר דאס אזוי וויי, איך האב געזאגט פאר די אלע וואס זענען מיט געגאנגען: "אזא זאך קען נאר פאסירן פון מחלקת", ווייל דער וואס איז אנועקגעגאנגען איז געווען אזוי באליבט ביי מוהרא"ש. ער איז א גרויסער תלמיד חכם, ער האט אזויפיל געטון פאר אנשי שלומינו, ער האט געגעבן שיעורים פאר אנשי שלומינו אין יבנאל, בפרט פאר אברכים. אזא זאך פאסירט נאר פון מחלקת, מחלקת הרגעט, מען פארלירט אלעס דורך מחלקת; וואויל איז דעם וואס שטייט ווייט פון מחלקת.

דיר בעט איך זייער, דו זאלסט זיך נישט לאזן פארדריייען די קאפ פון קיינעם; זאל קומען צו דיר א מלאך מן השמים און דיר זאגן: "דאס איז נישט דעם רבינ'ס זאך!" "דאס איז נישט מוהרא"ש'ס זאך!" - זאלסטו אנטלויפן פון יענעם, דו קויק וואו דו באקומסט חיזוק אויף תורה, תפלה און יראת שמים. זאלסט מכבד זיין יעדן ערליכער איד, ווייז פאר דייע קינדער א רעספעקט פאר ערליכע אידן. איך זאג נישט דו זאלסט זיין א צעמישטער מענטש, מען קען נישט האבן מער ווי איין מורה דרך, איין רבי, איין וועג ווייזער; אבער מכבד זיין - דארף מען יעדן ערליכער איד מסוף העולם ועד סופו.

חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה זָאגָן (מכות כד.) אויפֿן פֿסוק (תהלים טו, ד): "וְאֵת יְרָאֵי ה' יִכְבֹּד" מֵעַן דָּאָרְף מְכַבֵּד זַיִן עַרְלִיכֶע אַיִדן - "זֶה יְהוֹשֵׁפֶט מִלֶּךָ יְהוּדָה", דָּער פֿסוק הָאט יְהוֹשֵׁפֶט, דָּער קֶענִיג פֿון דֵי אַיִדן מְקַיִם גֶּעווען; ווען ער הָאט גֶעזען אַן עַרְלִיכֶער איד הָאט ער זיך אויפֿגעשטעלט פֿון זַיִן קֶענִיגִלִיכֶע שְׂטוֹל און צוגעלאפֿן צו אים און אים גֶעהאַלזט און גֶעקִישֶׁט.

וועל זיך אויס צווישן אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵינוּ הַיְקָרִים אַיִנער וואס וועט דיר מְדַרְיָך זַיִן צו לֶעבֵן מִיט'ן אַיִבֶּעֶרשֶׁטן. רבי נתן זָאגט (הלכות שלוחין הלכה ה, אות יב) עס איז זיכער דא אין יעדע דור אַיִנער אָדער מֶער ווי אַיִנער - וואס דער צדיק איז אין אים, דער רבי געפונט זיך ביי אים, וואס יענער קען דיך מאכן לערנען און דאווענען, ער קען דיר אַרײַנשײַנען א קלאַרע רײַנע אַמונָה, דיר ווייזן אַ וועג צו לֶעבֵן. מוהרא"ש זָאגט, אַ קעלכל וואס זייגט מילך פֿון צוויי קוען ווערט קרעציג, אז מען האט צוויי רבי'ס - ווערט מען צעמישט און צעטומלט. נעם זיך אַיִן רבי וואס וועט דיר לערנען דעם רבינ'ס לימודים, אָבֶּער זאַלסט אַנטלויפֿן פֿון מחלֶקת און פֿאַליטיק.

עס רייסט דאס הארץ אז אין היכל הקודש זאל מען זיך נישט ליב האבן. גלייב מיר וואס איך זאג דיר, איך האב ליב יעדן אַיִנעם אין היכל הקודש, סיי פֿון אונזער כְּתָה און סיי פֿון אַנדערע כְּתוֹת, איך זאג דיר נישט קיין ליגנט, איך האב ליב יעדן איד, איך האב ליב אַלע בְּרִסְלֵבֶער חֲסִידִים און גאר שטארק תּלְמִידֵי הַיִּכַּל הַקֹּדֶשׁ, אויסער בעלי מחלֶקת; איך קען זיי נישט דערליידן. נאכדערצו, די וואס טוען זיך אָן מיט אַ פֿרומע קלייד און רעדן בִּשְׁם בְּרִסְלֵב, זיי זענען פֿאַרנומען צו רעדן אויף דעם און אויף יענעם, די זענען שלוחי הסמ"ך מ"ם. די וואס זענען פֿאַרנומען צו זאגן "עס איז ניט דעם רבינ'ס זאך", און היינט קען מען דאס הערן לצערנו אין היכל הקודש: "עס איז נישט מוהרא"ש'ס זאך" - די קען איך נישט ליידין, די וואס רעדן אַחד בְּפֶה וְאֶחָד בְּלֵב - די האבן נישט קיין פֿלאַך אין אונזער חדר.

תפילת שחרית שבת קודש

מיר האבן געדאווענט שחרית ניין דרייסיג. האבן אבְּרָהָם הערש גרו יאיר, דער גבאי אין שטעטל - האט געדאווענט פֿסוקי דזמרה, צו שחרית איז

צוגעגאנגען האַברֶךְ מאַטי היימליך גרו יאיר - גבאי פון בית המדרש אַשֶׁר
בנחל אין שטעטל, ער דאווענט זייער הארציג.

ר' מרדכי אינדיג, דער מנהל פון אוינזער חדר אין אמעריקע האט
געליינט. מען האט געגעבן עליות פאר די אינגעלייט וואס העלפן מיט זייער
גאנצע הארץ, בהתנדבות לבס. האַברֶךְ יחזקאל סאמעט גרו יאיר, מלמד פאר
די עלצטע קינדער אין וויליאמסבורג, האַברֶךְ העניף אינדיג גרו יאיר, פון די
חברי הנהלה. האַברֶךְ שלמה יאקאבאוויטש גרו יאיר, דער מנהל פון בית
התבשיל; די ארבעטן אלע לשם שמים, זיי באקומען נישט באצאלט פאר
זייער ארבעט, זיי ארבעטן לשם פסקים, לשם צו כאפן בזיונות, יעדע זאך
וואס מען וויל קומען צו מיר זיך אפּרעדן, מען וויל מיך פארהאלטן - גייט
נעבעך אויף זיי, צו זיי האט מען טענות.

שישי האט עולה געווען האַברֶךְ שמעון גאנצפריעד גרו יאיר, א מתפלל
פון די בארא פארק'ער חבורה, ער האט געגעבן א נאמען פאר זיין גייע
געבוירענע מיידל. איך האב פארגעזאגט די קריאת השם, ויקרא שמה
בישראל פיגא, נאך דעם רבינו'ס מאמע. כידוע, דער רבי האט זייער געוואלט
מען זאל אים רופן ביי זיין מאמע'ס נאמען, רבינו נחמן בן פיגא, ווייל זי
האט אריינגעלייגט אין אים יראת שמים.

שביעי האב איך עולה געווען. איך האב שוין געבענטשט ברכת הגומל
אויפ'ן טרעין פון פשעמישל קיין וויניצע. די אנדערע האבן געבענטשט גומל
יעצט ביים עולה זיין. און איך פיר זיך צו ענטפערן: "מי שגמלה כל טוב הוא
יגמל אתי כל טוב סלה", אזוי האב איך געזען אין אַשֶׁר בנחל (חלק לו, מכתבו
אלפים קמא).

תפילת מוסף שבת קודש

מפטיר האט עולה געווען אוינזער זיין שליט"א, און מוסף האט
געדאווענט האַברֶךְ משה שמואל שטעסל גרו יאיר, ער וואוינט היינט אין
ירושלים, ער לערנט פאר יעדן טאג אין אוינזער שול דעם בלאט גמרא, און
זיין ווייב איז א טישטשער אין אוינזער גייע מיידל חדר אין ירושלים. ער
דאווענט זייער הארציג, ער האט געזאגט ביי פתח די שטיקל "הוא אלקיננו,

הוא אבינו" – אזוי שײן, ער האט מיר געעפנט מיין הארץ. דאס איז מיין ענג שבת, צו זאגן די ווערטער פארן אייבערשטן מיט א בענקשאפט, מיט א גליסטעניש, "הוא אלקינו", דו ביסט מיין באשעפער, "הוא אבינו", דו ביסט מיין טאטע, "הוא מלפנו", דו ביסט מיין קעניג, "הוא מושיענו", דו ביסט מיין העלפער, "והוא יושיענו", און דו וועסט מיר העלפן און מיך אויסלייזן, די ברסלבער נוסח דאס איז עפעס אזא שיר של חשק, מען קען אויסגיין צום אייבערשטן.

ספורי מעשיות שבת אינדערפרי

נאכן דאווענען זענען מיר אראפ אונטן פונעם בנין, אינעם אלטן עס-זאל, דארט איז געווען צוגעגרייט א קידוש, איך האב פארגעלערנט ספורי מעשיות, די מעשה פון די זיבן בעטלערס (ספורי מעשיות, מעשה יג), די אינגל און מיידל וואס זענען פארלוירן געווארן אין וואלד, זיי זענען געווען הונגעריג, האבן זיי געוויינט צום אייבערשטן און דער אייבערשטער האט אויף זיי רחמנות געהאט און זיי געשיקט די זיבן בעטלערס; מיר האבן גערעדט פון דאס גרויסקייט פון רעדן צום אייבערשטן, מיר האבן גערעדט אז מען דארף וויסן ווי אזוי צו רעדן צום אייבערשטן; מיט דרף ארץ, נישט מיט חוצפה, מען דארף בעטן ברחמים ובתחנונים, און אז מען זעט נישט די ישועה קומען - זאל מען נאכאמאל בעטן און נאכאמאל בעטן, פעני בפתח, אזוי ווי אן ארעמאן קומט מיט א צעבראכענע הארץ.

מיר האבן זיך אזוי מחזק געווען ביי די שיעור צו הערן די שיינע חיזוק, עס לוינט זיך שוין צו פארן פערציג שעה מיט א באס, צי א באן, צי אן עראפלאן, און אזוי ווייטער. ווייל וואס האט מען פון זיצן אין א באקוועמע שטוב מיט א באקוועמע בעט - ווען אין הארץ און אין מח איז דא קשיות אויפן אייבערשטן... קשיות אויף צדיקים... נאר אז מען לעבט מיט א צדיק וואס שיינט אריין אמונה - דעמאלט איז גוט.

פיל מאל הער איך פון מענטשן זייערע צרות און פראבלעמען, און איך זאג זיי: "בעט דעם אייבערשטן", פיל מאל זאגט מען: "איך האב שוין געבעטן", מיינענדיג צו זאגן 'די עצה ארבעט נישט', אדער 'די עצה ארבעט

נישט ביי מיר. מען זאגט דאס מיט א ביטערקייט: "איך האב שוין געבעטן...!" עס באדערט מיר זייער צו הערן אזעלכע אויסדרוקן, 'וואס הייסט דו האסט שוין געבעטן?' 'וואס הייסט תפלה העלפט נישט?' חס ושלום אזוי צו זאגן!

מיר האבן גערעדט פון דעם וואס מענטשן זאגן אז זיי קומען מער נישט אויף אומאן ראש השנה, עס העלפט נישט, זיי זעען נישט אז זיי האבן א גוט יאר; ווי אזוי קען א איד אזוי זאגן? חכמינו זכרונם לברכה זאגן אין מסכת ראש השנה (ד). דרייט איז געווארן א נישט ערליכער קעניג, ווייל ער האט געגעבן אסאך געלט פאר'ן בית המקדש, בתנאי די פֿהנים זאלן דאווענען: "לחיי מלכא ובנוהי", און וויבאלד ער האט געטון די אלע גוטע זאכן נאר פאר זיין הנאה איז ער נישט קיין ערליכער. פֿרעגט די גמרא: "והתניא" מיר האבן דאך געלערנט, "הנותן סלע לצדקה" אויב איינער געבט צדקה - "בשביל שיחיו בני" אז זיין קינד זאל לעבן, זיין קינד זאל זיין געזונט, אדער "בשביל שאזכה לחיי העולם הבא" ער געבט צדקה פֿדאי ער זאל באקומען גן עדן, "הרי זה צדיק גמור" איז ער א גאנצער צדיק! ענטפערט די גמרא: "כאן בישראל, כאן בגוים"; א איד, ווען ער טוט א גוטע זאך עס זאל זיין א זכות פאר אים און אז ער זעט נישט די ישועה "אינו קורא לו תגר", האט ער נישט קיין טענות אויפ'ן אייבערשטן, "אלא תולה היסורים בעונו", ער הענגט אן דאס וואס פֿאסירט - אין זיינע עבירות (רש"י, שם).

אז מען קומט צום רבי'ן אויף ראש השנה און מען ווארט נאכאלץ אויף א ישועה, זאגט מען נישט: "עס העלפט נישט אומאן", נאר מען טוט תשובה. א גוי ווען עס גייט אים נישט וואס ער בעט און ווארט אויף - האט ער טענות און ער ווערט ברוגז.

מן הסתם וועלן די אינגעלייט, מיין שוואגער האברוך זלמן לייב שליט"א מיט האברוך יואל מנחם גרשון שליט"א אפשרייבן אלע דרשות.

סעודות שבת אינדערפרי

די סעודות שבת איז פֿארגעקומען אויבן אין בית המדרש, עס איז צוגעשטעלט געווארן דורך די אינגעלייט און בחורים מיט א שטארקע

געטריישאפט. שבת נאכמיטאג האבן די מלמדים געמאכט א חברת תהלים מיט אלע קינדער, אנגעפירט האט דאס דער מלמד פון קרית יואל, מיין מחותן, הרב יואל טייטלבוים שליט"א. דאס איז נישט שייף אפילו צו שרייבן, דאס דארף מען אליינס מיטהאלטן, ווי אזוי ער מאכט די קינדער זאגן די תיקון הפללי מיט אזא קונץ, די קינדער כאפן נישט אז זיי זאגן תהלים. ער האט געמאכט א פארשטעלונג צווישן יעדע קאפיטל, די קינדער האבן אויסגעשפילט מעשיות פון רבי'ן, פון רבי נתן און פון רבי נחמן טולטשינער זכותם גגן עלינו. אלע אנשי שלומינו זענען זייער דאנקבאר פאר די מלמדים פאר'ן טון בהתנדבות לבם אזא שווערע ארבעט.

מנחה און שלש סעודות איז געווען אין שול, אויף מעריב און הברלה. מוצאי שבת האב איך פארגעלערנט דעם בלאט גמרא ביי מיר אין צימער פאר עטליכע אינגעלייט, איך בין נישט געווען בכח פארצולערנען ברכים.

מלוה מלכה ביים רבי'ן

מוצאי שבת איז געווען א שיינע מלוה מלכה, די לעצטע מלוה מלכה פון שנת תשפ"ב. עס איז געווען א הערליכער מעמד, געפלאכטן מיט סיומים פון אנשי שלומינו; אינגלעך, בחורים, אינגעלייט און עלטערע זענען געשטאנען אין א שורה, איינער נאכן צווייטן - מיט הערליכע מתנות געברענגט צום רבי'ן. מוהרא"ש פלעגט אונז אלץ מעורר זיין מען זאל קומען צום רבי'ן מיט מתנות, נישט מיט ליידיגע הענט; מען זאל ברענגען סיומים. די שיעור מיט'ן מעמד קענסטו מיטהאלטן, מען האט דאס אפגעכאפט.

זכור ברית

גלייך נאך מלוה מלכה זענען מיר געגאנגען זאגן סליחות, האברך אברהם הערש, דער גבאי פון שטעטל האט פארגעזאגט סליחות, עס איז געווען א גרויסע התעוררות. דער גבאי פון וויליאמסבורג, האברך שבתי האט מיך מכבד געווען מיט פתיחת הארון ביי די פיוט שלש עשרה מדות, איך האב זיך גוט אויסגעוויינט, די ווערטער מיט'ן נוסח שניידט אריין אין

הארץ, ווי מען בעט זיך ביים אייבערשטן ער זאל רחמנות האבן אויף אידישע קינדער.

איך האב נישט גענומען פֿדיון נפֿש ביינאכט. די זאך פון געבן פֿדיון נפֿש פון ביינאכט - דאס האט זיך אָנגעהויבן די לעצטע יארן ביי מוהרא"ש ווען עס זענען געקומען טויזנטער מענטשן געבן פֿדיון נפֿש און עס איז נישט געווען שײַך פאר מוהרא"ש צו זיצן אין איין צי אַ גאנץ ערב ראש השנה, האט מען אָנגעהויבן געבן פֿדיון נפֿש ביינאכט, ביי אויז פֿעלט דאס נאכנישט אויס.

ערב ראש השנה ביים ציון

אינדערפרי בין איך געגאנגען אין מקוה, איך האב אינזין געהאט שם אקי"ק, די שם פון תשובה (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו) במלוי קנ"א, וואס איז בגימטריא מקוה. איך בין געגאנגען צום ציון און געגעבן א פרוטה לצדקה און געזאגט די תיקון הפללי. ביי קאפיטל עז, למנצח על ידותון לאסף, קולי אל אלקים, האב איך מכון געווען קל אלקים במלוי וואס באטרעפט תפ"ה, כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, דער רבי זאגט (שם, סימן רה) מען זאל אינזין האבן די צוויי שמות בשעת'ן זאגן תהלים, אזוי נעמט מען ארויס די טפות פון די קליפות, און מוהרא"ש ברב קדשתו וברב חקמתו האט מתקן געווען מען זאל מכון זיין ביים זאגן קאפיטל אל אלקים כאילו דאס ליינט זיך קל אלקים.

נאכן זאגן די צען קאפיטלעך האב איך געמאכט וידוי דברים, זיך אויסגעגאסן מיין הארץ, איך האב געבעטן דארט אויף אלע מיינע זאכן בפֿרטיות, ובכלליות פאר אידישע קינדער.

נאכדעם זענען מיר געגאנגען דאווענען שחרית, נאך שחרית האב איך געמאכט התרת נדרים און התרת קללות. אויך האב איך געזאגט דעם מסירת מודעה. מוהרא"ש האט צוגעלייגט ביים סוף: "ועל דעת רבינו נחמן מברסלב, ותלמידו רבי נתן", און איך לייג צו: "ועל דעת רבינו מוהרא"ש מברסלב". אויך האב איך געמאכט א פרוזבול און גלייך נאכדעם האבן מיר געלערנט א בלאט גמרא, פידוע ביי מוהרא"ש איז דאס געווען פון די

וויכטיגסטע זאכן. גלייך נאך שחרית פלעגט מוהרא"ש לערנען דעם בלאט גמרא.

נאכן פארלערנען דעם בלאט גמרא איז געווארן א שיינע שמועס פון דאס גרויסקייט פון קומען צום רבין. דו קענסט הערן די שיינע שמועסן אויפ'ן טעלעפאן לויין.

פדיון נפש

נאכדעם איז געווען פדיון נפש. דער רבי זאגט (שיחות ה"ן, סימן ריד): "ערב ראש השנה ראוי לתן על פדיון", ערב ראש השנה דארף מען געבן פדיון נפש, איך האב גענומען פדיון נפש ביז חצות, ביז איינס אזויגער. איך בין געווען גוט אפגעשוואכט, האב איך גלייך ביי חצות אויסגעפאסט און גלייך זיך אפגעשוירן לכבוד יום טוב, און זיך אביסל אראפגעלייגט צו האבן כח, נאכדעם האט זיך ווייטער אנגעהויבן פדיון נפש.

איך ווייס נישט די סיבה פארנוואס דו ביסט נישט געקומען צום רבין, אויב איז דאס צוליב די מלחמה; מיר האבן נישט געזען און געשפירט קיין שום זאך פון מלחמה, איין זאך, מען האט געהערט יעדע שטיק צייט זיך אנציונדן די פייפערס, ווען עס איז דא נאר א חשש אז עס קומט צו פליען א באמבע אינעם גאנצן געגנט טשערקאס, צינדט זיך אן פייפערס אין גאנץ טשערקאס, אויך האבן מיר געזען אויפ'ן וועג פון וויניצע קיין אומאן ווי עס שטייען מיליטער, מען שטעלט אפ יעדן איינעם, בודק זיין אויב יענער איז נישט קיין פיינט, אבער אויסער דעם האט מען גארנישט געשפירט פון מלחמה. א גאנץ ראש השנה האט מיר ווי געטון אויף דיר און אויף נאך צוויי אינגעלייט וואס זענען נישט געקומען, איך האב געוואלט טראכטן א גאנצן צייט מן הסתם ביסטו זיכער יא אין אומאן, דו ביסט ביי אן אנדערע כחה, אבער שפעטער האב איך געהערט קלאר אז דו ביסט נישט געקומען, האט מיר דאס זייער ווי געטון.

האברף העניף אינדיג, אים קומט דעם גרעסטן יישר כח; ער ארבעט פיר און צוואנציג שעה אין אומאן לשם צו כאפן פסקים פון זאכן וואס קיינער ווייסט ניטאמאל, צום ביישפיל, וואסער; לעת עתה געבן די קוועלער נישט

ארויס גענוג וואסער פאר וויפיל מענטשן מיר האבן, און וויפיל מיר גרייטן אן - איז נישט גענוג, ער שטייט און איז בודק יעדע פאר שעה ווי די וואסער האלט, און ווען ער זעט אז עס גייט זיך אויסנוצן איז דארט גרייט א גוי וואס קויפט וואסער, די רעגירונג פארקויפט טראקס וואסער, די פייער טראקס ברענגען טראקס וואסער פאר געלט - און מען פילט אן די בורות און די פלים מיט וואסער.

דאס איז נאר איינע פון די זאכן וואס ער טוט, ברוך השם די יאר איז געווען וואסער, דאס הייסט מיטן קויפן אסאך אנגעפילטע טראקס וואסער איז געווען גענוג.

ראש השנה ביים רבי'ן

ביים זמן ראש השנה כאפט א פחד, א ציטער. מיר האבן געדאווענט ביים זמן הדלקת הנרות, איך בין צוגעגאנגען צום עמוד, געדאווענט דעם לעצטן תפלה פון שנת תשפ"ב. צו מעריב איז צוגעגאנגען האברך אברהם הערש, דער גבאי פון שטעטל, אויך דעם פיוט "אחות קטנה" האט ער פארגעזאגט מיטן נוסח, אזוי ווי די ספרד'ישע אידן זינגען דאס.

דער נוסח קען איך נישט אויפגעבן, עס רייסט דאס הארץ. ממש פאר'ן זמן האב איך זיך געכאפט אז מיר האבן נישט דעם וואס זאגט פאר דעם שטיקל די לעצטע פאר יאר, ער איז נישט געקומען. אוי האט דאס מיר ווי געטון, אוי האב איך געוויינט אויך דעם; וואס מחלקת טוט... וואס מחלקת הרגעט... פון דעם קלענסטן ביז'ן גרעסטן.

איך האב גלייך גערופן אברהם הערש און אים אויסגעלערנט דעם תנועה, און פלאי פלאים, ער האט דאס שנעל געכאפט און דאס אזוי שיין געזאגט, איך האב זיך געשטיקט פון וויינען.

די ווערטער, די תנועה און די מחזה וואס ליגט מיר פאר מייע אויגן, ווי מוהרא"ש קאכט ביי דעם פיוט, איך זע נאך יעצט פאר מייע אויגן ווי מוהרא"ש וויינט ביי די ווערטער: "על מה תעלים עיניך" רבנו של עולם, פארנוואס טוסטו פארהוילן דייע אויגן, "ותראה זרים אוכלים נחלותיה", ווי די פעלקער פארלענדן די אידן. איך האב זיך צוגעקוקט ווי מוהרא"ש פלעגט

דַּאוֹנֶעֶנְען, און בײַ דעם שְׁטִיקל ווי ער האט זיך אזוי אויסגעוויינט, "מְתִי תַעֲלֶה בַתְּךָ מִבּוֹר", ווען רבונו של עולם וועסטו שוין ארויסנעמען אידישע קינדער פון דעם טיפן גרוב? און דעם לעצטן שטיקל, דעם אויסלאז "תַּחַל שָׁנָה וּבְרַכּוֹתֶיהָ".

נאַכדעם האט ער אָנגעהויבן דעם ראש השנה דיגן תנועה פון מערבית, דער גאַנצער עולם האט דאס געזינגען, א פולער בית המדרש; אזוי שוין, אזוי הארציג, אזוי פרייליך; מיר זענען ביים רבי'ן!

לְשָׁנָה טוֹבָה

נאָכן דאווענען האב איך געווינטשן פאר די תלמידים און חברים: "לְשָׁנָה טוֹבָה". געב א קוק אינעם מחזור עת רצון ביי דעם שטיקל "לְשָׁנָה טוֹבָה", ווי מוהרא"ש שרייבט: "גיי זוף אויף דער וואס האט דיך געברענגט קיין אומאן, דער וואס לערנט דיר א גאנץ יאר צו לערנען און דאווענען, דער וואס איז דיך מחזק זאלסט האבן שלום בית, דער וואס איז זיך מוסר נפש א גאנץ יאר פאר דיר, ער זאל דיך בענטשן".

איך האב אזוי געהאפט דיך צו זען, איך זאל דיר קענען וואונטשן "לְשָׁנָה טוֹבָה". איך וואונטש דיר שוין לאנגע יארן, שוין פופצן יאר, נאך איידער איך האב געעפנט די ישיבה. דו ביסט נאך געשלאפן מיט מיר אין מיין קליינע דירה אויף פושקינא, דו מיט האברוך אברהם משה שטראסער, מיט האברוך יצחק משה רייך, מיט ר' מרדכי אינדיג. איך האב געווארט דיר צו וואונטשן, איך האב נאכאלץ געטראכט ביסט זיכער אין אומאן, מן הסתם איז דיר באקוועמער אין א צווייטע פתח.

איך האב געצינדן יום טוב ליכט פאר די סעודה. עס איז דא אין דעם פארשידענע מנהגים, עס זענען דא וואס צינדן ליכט ביים זמן, נאכדעם זענען דא וואס צינדן איידער מען הויבט אן די סעודה, ביי מיר צינדט מען אין שטוב ביי די סעודה.

שְׁהַחֲנוּ וְקִיַּמְנוּ

איך האב געמאכט קידוש מיטן נוסח פון אקדמות. דער רבי האט דאך אויסגעלויבט דעם נוסח פון אקדמות, אז דאס איז א שיר של חשק, א

בְּעִנְקֵינוּ שׁוֹמֵר צוּם אֵיבֵעֲרֻשְׁטֵן (שיחות הַר"ן, סימן רנז). בֵּי דֵי בְּרַכָּה פּוֹן שְׁהַחֲיֵנוּ הָאֵב
 אִיף שִׁיעָר נִישְׁט אַרוֹיִסְגַּעֲשְׁפֶרִינְגֶען פּוֹן שְׁמַחָה: "שְׁהַחֲיֵנוּ וְקִיְמָנוּ וְהַגִּיעָנוּ
 לְזִמְן הַזֶּה!" צו זײן נאָך אַ יָאָר בײַם רַבִּי'ן רֵאשׁ הַשָּׁנָה אִין אױמאַן, בְּפֶרֶט אַזאַ
 יָאָר וואָס מָען הָאָט אַזױ אַנגַעשְׂרָאקן אַז מָען טָאָר נִישְׁט פֶּאָרן.

דֵי סְעוּדוֹת זְעַנְען סְעוּרוֹיֶרֶט גְּעוֹוֶאָרן דוּרף אִינְגַעלִיט און בְּחוּרִים, עָס
 אִז גְּעוֹוֶען צוּגַעשְׁטַעלְט זײער גַעשְׁמַאקַע סְעוּדוֹת, אױף דֵי סִימָנִים, עֶפֶל מִיט
 הָאֵנִיג, טײטלְען, מִילְגֶרוֹים, פִּישׁ; בֵּי יַעֲדַע זאַף הָאָבן אִיף גַעבַעטֶן דַעם
 אֵיבֵעֲרֻשְׁטֵן דַעם יְהִי רְצוֹן, און בֵּימִם עָסן טײטלְען הָאֵב אִיף גַעבַעטֶן:
 "שִׁיתָמוּ שׁוֹנְאֵינוּ וְדַאָגוֹתֵינוּ", אַזױ בְּרַענְגֶט מוֹהֲרָא"ש אִין מַחְזוֹר עַת רְצוֹן,
 ווייל דַער רַבִּי זַאָגט (סֶפֶר הַמְדוּת אוֹת עֲצוּבוֹת, סימן לה): "תְּמָרִים מְבַטְלִין דְּאָגָה"
 טײטלְען אִז מְבַטְלִין דְּאָגוֹת.

מִיר מַאָכן נִישְׁט קײן לַאֲנַגַע סְעוּדוֹת אִין אױמאַן, עָס אִז נִישְׁט אַ צײט
 פֶּאָר לַאֲנַגַע סְעוּדוֹת. רֵאשׁ הַשָּׁנָה דַאָרף מָען גײן שְׁלַאָפֶן פֶּרִי, און אױפֿשְׁטײן
 פֶּאָרְטאַגס פֶּאָרן עֲלוֹת הַשַּׁחַר, מוֹהֲרָא"ש בְּרַענְגֶט אִין סֶפֶר הַנְּהַגוֹת רֵאשׁ
 הַשָּׁנָה דַעם יְרוּשְׁלָמִי, "מֵאֵן דְּדַמִּיָּה בְּרִישׁ שְׁתָּא, דְּמִיָּה מְזַלִּיָּה" (עײן ב"ח אֶרְחָ
 חײים, סוף סימן תקצ"ז), מָען זַאל אױפֿשְׁטײן פֶּאָרְטאַגס, פֶּאָרן עֲלוֹת.

רֵאשׁ הַשָּׁנָה בֵּימִם עֲלוֹת הַשַּׁחַר

פֶּאָרְטאַגס פִּיר דְּרײַסיג אִז שׁוֹיֵן דֵי מְקוּהָ גְּעוֹוֶען אִיבֵעֲרַגְעֶפִילְט, אַלְע
 אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵינוּ שְׁטײען אױף פֶּאָרְטאַגס, מָען גִּרײט זײף צוּם גְּרוֹיסֶן הַיִּלְיָגֶן
 טַאָג, צוּם דַאָווענֶען, צו תְּקִיעַת שׁוֹפֶר. אִיף הָאֵב זײף גַע'טוּבְלִ'ט און אִינְזִין
 גַעהאַט זײף צו טוּבְלִ'ען פֶּאָר דֵי תְּקִיעוֹת. מִיר מַאָכן נִישְׁט קײן הַפֶּסְקָה, קוּמֵט
 מִיר נִישְׁט אױס צײט וָעֵן צו גײן אִין מְקוּהָ פֶּאָר דֵי תְּקִיעוֹת, אִיף וויל נִישְׁט
 מַאָכן קײן טִירְחָא דְּצִיבּוּרָא, דֵי אַלְע יְהִי רְצוֹן סִי מִיט תְּפִילוֹת וואָס דַער בַּעַל
 תּוֹקַע זַאָגט - זַאָג אִיף שׁוֹיֵן בְּשַׁעֲתָן פֶּאָרְקױפֶן דֵי עֲלִיּוֹת, אַזױ אִיף דַעם זוֹהַר
 הַקְּדוּשׁ פּוֹן פְּרֻשַׁת אֱמֹר זַאָג אִיף בְּשַׁעֲתָן מָען מַאָכְט דֵי מִי שְׁבַרְדֵּי בֵּי דֵי
 תּוֹרָה, אַזױ קוּמֵט אױס אִיף דַאָרף נִישְׁט אױפֿהאַלְטֶן קײנעם, דַאָס דַאָווענֶען
 קַען גײן גַעשְׁמַאק.

ראש השנה פארטאגס ביים ציון

ראש השנה אינדערפרי, פינף אזייגער פארטאגס האב איך פארגעלערנט דעם בלאט גמרא, עס זענען געווען ביים שיעור אפאר הונדערט צוהערער. גלייך נאכן שיעור זענען מיר געגאנגען צום רבינ'ס ציון, א וועג פון צוואנציג מינוט, ביים ציון האבן מיר געזאגט די תיקון הפללי און מתפלל געווען, אויך וידוי דברים. הגם עס שטייט מען זאל זיך נישט מתודה זיין ראש השנה, קען מען אננעמען וואס דער של"ה הקדוש זאגט (מסכת ראש השנה פרק גר מצנה, אות יח), מען זאל נישט זאגן די נוסח פון וידוי, אשמנו, בגדנו און חטאנו, אבער אייגענע שטילע התבודדות - דאס קען מען יא.

אכט אזייגער האבן מיר אנגעהויבן דאווענען. מיין זון הרב שלמה איז צוגעגאנגען צו פסוקי דזמרה. ער האט פארגעזינגען דעם אדון עולם, שטיקל ביי שטיקל, מיט'ן הערליכן ברסלב'ער הארציגער נוסח. צו שחרית בין איך צוגעגאנגען צום עמוד. מוהרא"ש האט מיר מכבד געווען צו דאווענען פאר'ן עמוד - געב איך דאס נישט אויף. איך האב געדאווענט ביי מוהרא"ש ראש השנה שחרית פאר'ן עמוד אנגעהויבן שנת תשע"ב, תשע"ג, ע"ד און ע"ה, אויך נאכן הסתלקות האט מיך הרב רבי יצחק שליט"א געבעטן ממשיך צו זיין דאווענען אינאיינעם אין בנן המעגימטער, תשע"ו און ע"ז האב איך ווייטער דארט געדאווענט. אין יאר תשע"ח האבן מיר שוין געדאווענט ביי א פריואטע פלאץ, און תשע"ט האבן מיר אנגעהויבן נוצן דעם בנן וואס מיר האבן יעצט.

נוסח התפלה יום א' ראש השנה

מיר זאגט נישט די יוצרות פון פאר שמונה עשרה, מיר זאגן נאר דעם שטיקל "אור עולם באוצר חיים", די ליכטיגקייט וואס האט געלויכטן ווען דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט, די אור הגנוז לצדיקים, דאס איז נגנוז באוצר חיים, "אורות מאפל אמר ויהי". און מיר גייען גלייך צו "המאיר", אויך ביי הויכע שמונה עשרה זאגן מיר נישט אלע יוצרות, נאר א טייל. איך זאג די שטיקלעך וואס מוהרא"ש האט מיר געזאגט; איך שרייב דיר דאס דו זאלסט וויסן וואס מיר זאגן.

”מסוד חכמים” און ”יראתי בפצותי” זאגן מיר מיט די נוסח, דעם שטיקל ”אתחיל יום” זאגט מען נאר די לעצטע שורה וואס הויבט זיך אן ”בשופר אפתנו”. דעם שטיקל נאך מכלכל חיים ”תאלת זו” – לאזן מיר אויס, אויף דעם שטיקל ”אכן חוג” לאזן מיר אויס. מיר זאגן ”ימלך”, אויף דעם פיוט ”אתה הוא אלקינו, עצתו אמונה וכו”.

דער חזן זאגט פאר ”תעיר ותריע” און דער עולם זאגט נאך, מען לאזט אויס ”אדרת ממלכה”. דער חזן זאגט פאר ”צאצאיה” און דער עולם זאגט נאך. מען לאזט אויס ”אם אשר בצדק”, דער חזן זאגט פאר די צוויי שטיקלעך ”מלך” און דער עולם זאגט נאך. מען לאזט אויס ”אאפיד”. נאכדעם זאגן מיר דעם פיוט ”אדירי אימה” מיט ”לקל עורף דין”, ”ובכן לך תעלה”. מיר לאזן אויס דעם לאנגן שיינעם תפלה פון ”מלך במשפט יעמיד ארץ”; עס איז א הערליכע תפלה פון רבי אלעזר הקליר. איך בין אויפגעוואקסן אז די תפלה זאגט מען מיט גרויס התעוררות, אבער ביי מוהרא”ש האט מען דאס אויסגעלאזט.

די פיוטים פון אינמיטן קדושה לאזט מען אויס.

אזוי אויף די צווייטע טאג שחרית גייט אויף דעם אופן; מען זאגט ”מסוד חכמים”, ”אתיתי לחננה”. ”אמרתך” – לאזט מען אויס, מען זאגט נאר די לעצטע שורה. ”יחלצנו” און ”תמים פעלך” – לאזט מען אויס, נאך מחי’ המתים זאגט מען ”שלחתי במלאכות”. ”מדבר בצדקה” – לאזט מען אויס. ”אתה הוא אלקינו” זאגט מען, ”שמו מפארים” זאגט מען. ”ישפט תכל בצדק” זאגט מען חזן וקהל, ”והוא באחד” זאגט מען חזן וקהל. ”אתן” לאזט מען אויס. ”אדון” און ”הן לא יאמין” זאגט מען חזן וקהל, ”שבתתי וראה” לאזט מען אויס, ”ובכן ויהי בישרון מלך” זאגט מען, ”כל שנאני שחק” זאגט מען.

נוסח התפלה יום ב’ ראש השנה

דעם צווייטן טאג זאגט מען נישט ביי שחרית ”לקל עורף דין”, מען זאגט עס ביי מוסף איידער מען זאגט ”ונתנה תוקף”, ”ובכן לך תעלה”, און מען לאזט אויס דעם לאנגן תפלה פון פאר נקדישא.

איך וועל באלד צוריק קומען וואו איך האלט, איך וויל דיר שרייבן קודם ביי מוסף וואס מיר זאגן. "מסוד חכמים" און "אפר". "מכלכל חיים" זינגט מען. דעם לעצטן שורה פון "תפן" - "אסומה טלולה" און "אף ארח" - לאזט מען אויס. "ימלך", "קל אמונה" און "אם לא למענו" - זאגט מען חזן וקהל. "אמץ" לאזט מען אויס. "ובכן ויהי בישרון מלך", "ובכן ולך תעלה", "ונתנה תקף", "בראש השנה", "כי כשמך" - זאגט מען, און "אין קצבה" זינגט מען.

"פתר"; דער בעל תפלה זאגט די לעצטע שטיקל פון די פיוטים פון פתר, דער חזן הויבט אן "רחם מצוקים... כבודו", "עוד יזכר למו... ממקומו", "ישאו עין ויכרו אזן... הוא אלקינו", "להתנדע ולהגלות", "ובדברי קדשך".

ביים אנהויב ווען איך האב געדאווענט ביי מוהרא"ש און געהערט ווי הרב ר' דניאל זאגט די שטיקלעך אזוי ווי פריער געשריבן, פלעג איך זיך זייער וואונדערן, ווי קען זיין אין אפאר סעקונדעס זאל ער אפזאגן דעם גאנצן פיוט, איך בין אויפגעוואקסן ביי מיין זיידע, דארט זאגט מען נאך פתר די אלע פיוטים. ביז איך האב איך אים געפרעגט, ווי קען זיין אזוי שנעל? האט ער מיר געזאגט, מען זאגט נאר די שטיקל וואס עס שטייט "חזן".

נאך פתר זאגט מען די נוסח התפלה "לדור ודור", "לדור ודור המליכו". "חמול" זינגט מען. "ובכן יתקדש", "עוד יזכור", "באין מליץ", "וכל מאמינים" - זאגט מען, מיר זאגן נישט "תשגב לבדך" און נישט "אנא בכח", מיר גייען צו "ובכן תן פחדך", "ובכן תן כבוד", "ובכן צדיקים".

"ויאתיו כל לעבדך" זינגט מען, און ביים סוף "ויתנו לך פתר מלוכה" - פאטשט מען. אויך ווען מען ענדיגט די ברכה "המלך הקדוש" קלאטשט מען, נאך עלינו זינגט מען "היה עם פיפיות". נאכדעם זאגט מען "אוחילה" און נאר מלכיות זכרונות און שופרות, מען לאזט אויס די פיוטים פון אינמיטן.

תקיעת שופר

צוריק צום ערשטן טאג. נאך שחרית האבן מיר געזאגט תיקון הכללי,

מען האט פארקויפט די עליות. האברך יחזקאל טויסיג האט מיר געקויפט אן עלי', איך האב שוין געהאט געבענטשט ברכת הגומל אויפ'ן באן פון פשעמישל קיין וויניצע.

תקיעת שופר; איך האב גערעדט אפאר ווערטער פאר תקיעת שופר ביידע טעג, איך האף מען וועט דאס אראפשרייבן און דרוקן.

איך האב געבלאזן די תקיעות דמישב, דער מנהל פון חדר ר' מרדכי אינדיג שליט"א איז געווען דער בעל מקריא.

איך וועל דיר זאגן דעם אמת. יעדעס יאר ווען עס קומט די צייט פון בלאזן שופר - כאפט מיר א פחד, איך האב מורא צו נעמען דעם שופר אין האנט. ווער בין איך דען? איך טראכט 'איך בין דען ווערד צו בלאזן שופר ביים הייליגן רבינ'ס קיבוץ?' איך טו דאס נאר על דעת מוהרא"ש וואס האט מיר די לעצטע פאר יאר געהייסן בלאזן שופר. איך פלעג בלאזן שופר, תקיעות דמעמד - ביי מוהרא"ש, נאר אזוי בלאז איך.

די פסוקים "אשרי העם", "בשמך יגילון", "פי תפארת" - האבן מיר געזאגט מיט די התעוררות דיגע ברסלב'ער נוסח. מוסף האב איך אויך געדאווענט ביידע טעג.

תקיעות דמעמד האט געבלאזן אונזער דיין. שוין די צווייטע יאר אין אומאן וואס דער דיין שליט"א בלאזט די תקיעות ביי שמונה עשרה.

דאס דאווענען איז געווען הערליך שיין. סיי דער ניגון "מכלכל חיים" וואס מיר זינגען ביי מוסף, סיי דער "ונתנה תוקף", און "וכל מאמינים".

מוהרא"ש האט איינגעפירט צו זאגן "לדוד מזמור לה' הארץ ומלואה" ביידע טעג ראש השנה נאך מוסף, צו ממשיך זיין פרנסה פאר אונז. אזוי זאגט דער רבי (ספר המדות אות צדיק, סימן לג): "בזכות הצדיק תלמידיו מתפרנסים".

די סעודות פון בייטאג איז געווען אין שול, אלע האבן געהאלפן און ביז ממש געציילט מינוטן איז געווען צוגעשטעלט די סעודה פאר די גאנצע עולם.

תשליף

נאף די סעודה זענען מיר געגאנגען זאגן תשליף. מיר גייען ביים זעלבן טייף ווי אלע אנשי שלומינו זאגן, מיר גייען פון די אנדערע זייט פונעם טייף, דאס איז נענטער צו אוינזער בנין.

מיר האבן דארט געטאנצן, מיר זענען געווען ממש ווי אין די לופט פון די גרויסע שמחה אז מיר האלטן שוין דא, מיר זענען ביים רבי'ן ראש השנה. מיר האבן שוין געבלאזן שופר. מיר האבן געשפירט אזא שמחה, עס איז שווער צו באשרייבן.

מיר זענען צוריק דאווענען מנחה, נאך מנחה האב איך גערעדט. איך האב פארגעלערנט א שטיקל פון די מחזור וואו מוהרא"ש שרייבט מען זאל גיין צו א פלאץ וואו מען רעדט צום מענטש פון תכלית, פון התבודדות, פון סדר דרוך הלימוד, פון זיך פרייען מיט פשטות יהדות.

עס זענען געקומען אסאך מענטשן הערן די שיעור, מען האט געשפירט ווי דער רבי, רבי נתן, מוהרא"ש - אלע זענען מיט אויז; מי יתן והי' לרבם זה ליראה אותי כל הימים, מיר זאלן שפירן די הרגשה א גאנץ יאר.

צווייטע טאג ראש השנה

דעם צווייטן טאג מעריב האט אויך אברהם הערש געדאווענט, כמעשהו בראשונה כף מעשהו בשני', אזוי אויף די סעודה, אזוי אויף פארטאגס.

די צווייטע טאג האט גערעגנט, בין איך נישט געגאנגען צום ציון, איך בין געגאנגען נאכן סעודה אנשטאט פארטאגס.

אכט אזייגער האט מען אנגעהויבן דאווענען, מיין זון הרב אלחנן חיים האט געדאווענט פאר'ן עמוד פסוקי דזמרא. שחרית און מוסף האב איך געדאווענט.

דעם צווייטן טאג האט מען געלייגט ביים עמוד א בימה אז דער בעל תפלה זאל שטיין אביסל העכער, עס איז טאקע געווען שענער, אויף האבן מיר אינגעלייט געהאלפן מיט א פאר, עס איז געווען גרינגער צו דאווענען.

נאך מנחה איז געווען א סך הכל שיעור, זיך צאמנעמען וואס דער רבי געבט אונז און וואס זיך פארצונעמען.

מוצאי יום טוב

נאך הבדלה האט מען געטאנצן, האברף סענדר ראטה האט געשפילט און האברף מאטי ראזענפעלד האט געזינגען. אויף איז געקומען אברהם בלטי שפילן מיט'ן קלארינעט הערליך שוין.

מען האט זיך גלייך געדארפט איינפאקן, ארויספארן קיין וויניצע צו כאפן דעם באן ארויס פון אוקריינא. האברף אליי קנאל האט אזוי שוין מסדר געווען די נסיעה, פופצן באסעס זענען געפארן פון אומאן קיין וויניצע מיט פאליציי פון פארנט, מען זאל אונז נישט אפשטעלן. בחסדי השם זענען מיר אלע ארויף אויפ'ן באן מיט די רענצלעך.

צווישן אונז איז אויך דא א פרישער מקורב, קלמן א. עגמי, א וואוילער אינגערמאן פון ספרדי'שן אפשטאם, ער האט פארלוירן זיין פאספארט. א גאנץ יום טוב האבן מיר מתפלל געווען פאר אים, ווייל בדרך הטבע, אזא יאר פון מלחמה איז נישטא קיין אמעריקאנע קאנסול, איז נישט שוין ארויסצוגיין, מיר האבן זיך געוואלט זען אין פוילן, דארט קען מען מאכן א פרישע פאספארט.

א גאנצע וועג אויפ'ן באן האבן מיר מתפלל געווען מען זאל אים ארויסלאזן פון אוקריינא און אריינגעמען אין פוילן אנעם פאספארט, און ער זאל קענען באקומען אין פוילן זיין גייע פאספארט, און ניסים איז געשען, אלעס איז אריבער בשלום. מען האט אונז אויפגעהאלטן א לאנגע צייט צוליב אים, אבער יעדער איז געווען פרייליך אז מען האט אים אריבערגעלאזט.

די וואס זענען געפארן מיט באסעס, מיט ווענס - האבן געווארט לאנגע שעות ביי די גרעניצן; איינער פינף שעה, א צווייטער צען שעה און א דריטער צוואנציג שעה; דאס איז די נסיעה וואס מיר פארן צום רבי'ן, יעדער איז זיך מוסר נפש צו פאלגן דעם רבי'ן.

*** אויפ'ן וועג צוריק אין ריישא ***

מיר זענען אָנגעקומען מיטוואך נאכמיטאג אין פֿשעמישל. איך האב געהאט כּח צו פּאָסטן, מיר זענען געפֿארן קיין ריישא, איך האב זיך אַראָפֿגעלייגט פֿאַר אַ שעה צוויי, איך האב געשטעלט מיין זון הרב שלמה פֿאַר אַ שוּמֶר עַר זאַל מײַך אויפֿוועקן צו מנחה, מיר האָבן געמאַכט אַ מנזן מיט קריאת ויחל, עס איז געווען אַ מנזן וואס האָבן געפּאַסט. מיר האָבן געדאַווענט מעריב, איך האב אויסגעפּאַסט אויף אַ קאַנוע מיט מזונות.

נאַכדעם זענען מיר געגאַנגען אין אַ דערנעבנדיגער האַטעל, דאַרט איז געווען צוגעשטעלט פּוּן אַלי' קנאַל אַ שיינע סעודה, דער גאַנצער עולם האט געגעסן און געגאַנגען שלאָפֿן. איך בין אַרויף אין מיין צימער אין האַטעל מיט האַברֶךְ יואל שניצלער און מיין שוואַגער הרב זלמן לייב, און הרב מרדכי אינדיג, מיט דער מלמד ישעי' איידליס; מיר האָבן גערעדט ביז שפּעט ביינאַכט פֿאַר אַפֿאַר שעה ווי אזוי מיר קענען זיך רוקן ווייטער אַרויסצוגעבן נאָך קונטרסים און נאָך ספֿרים צוריק צו ברענגען די גאַנצע וועלט צום אייבערשטן, עס איז ממש אַ שאַד אז עס גייט אזוי שטייט, מען קען ווען אַרויסגעבן אַסאַך מער ווען מיר האָבן ווען נאָך כּחות, נאָך אינגעלייט - וואס ווילן צוהעלפֿן דרוקן, שרייבן, מגייה זיין די ספֿרים און בריוו.

די אינגעלייט זענען שוין געוואָרן מיד, זיי זענען געגאַנגען שלאָפֿן. איך בין אַראָפֿ אונטן צו האַברֶךְ יואל הכּהן, איך האב מיט אים גערעדט נאָך אַפֿאַר שעה זאַכן וואס מען קען טון אין די קהילה, סיי אין שטעטל, סיי מיטן גייעם שטעטל, און נאָך אַסאַך שיינע זאַכן.

אינדערפֿרי האָבן מיר געדאַווענט שחרית, עס איז געווען אַ סווימינג פּוּל, דאַרט האט מען זיך גע'טובֿלט, עס איז געווען אויך צוגעשטעלט פֿרישטאג.

פּוּן דאַרט זענען מיר געפֿארן צום עירפֿאַרט אין ריישא. אין עירפֿאַרט האב איך עוסק געווען אין שידוכים, איך האב אָנגעטראָגן אַפֿאַר שידוכים. איך פֿרוּביר זייער אַסאַך צו טון פֿאַר כּחורים און מיידלעך, עס איז אזא רחמנות אויף זיי.

דו געדענקסט מן הסתם שוין נישט ווי צעבראכן דו ביסט געווען אלס בחור אין ישיבה. ווי דו פלעגסט וויינען ווען וועסטו שוין טרעפן זיין שידוך, היינט נאך אזויפיל יארן זיין חתונה געהאט האסטו שוין פארגעסן. אז דו וועסט יעדן טאג ביי התבודדות דאנקען דעם אייבערשטן פאר זיין שידוך, פאר זיין ווייב און קינדער - וועסטו אלץ געדענקען די גרויסע נס, אז דו האסט א ווייב און קינדער. און אז זיין ווייב האט נישט געוואלט דו זאלסט דאס יאר קומען - וואלסטו זיך געדארפט אראפנווארפן אויף דער ערד וויינען צו איר מיט טרערן זי זאל דיך גא לאזן גיין צום רבי'ן, ביז זי וואלט צוגאנגען פון זיין געוויין.

וואס מיינסטו, די אלע צענדליגער טויזנטער אידן וואס זענען געקומען צום רבי'ן, זייערע ווייבער איז דען נישט שווער געווען אז דער מאן פארט אנוועק אויף יום טוב? פאר יעדעם איז שווער, נאר וואס דען? אז דער רבי זאגט מען זאל קומען - דארף מען קומען, זאל זיין וואס זאל זיין.

*** פון ריישא זענען מיר געפארן קיין ווארשא ***

אויפ'ן פליגער בין איך געזיצן פון ריישא קיין ווארשע און די לעצטע שורה, איך האב זיך דערמאנט די שיחה פון רבי'ן פון חזן וקהל, קהל וחזן. דער רבי זאגט (חיי מוהר"ן, סימן תסז) מען זעט אן אינטערעסאנטע זאך ביים דאווענען פון די ימים נוראים, קודם גייט עס חזן וקהל, דער חזן הויפט אן און דער קהל זאגט נאכדעם. נאכדעם גייט עס פארקערט, דער קהל לויפט א שטיקל פאראויס פונעם חזן. זאגט דער רבי, אין דעם ליגט אויף א סוד. אין אנהויב טראכט דער חזן אז ער דארף קודם זאגן ווייל ער איז דער עיקר, נאכדעם ווען ער טראכט אביסל טיפער זעט ער אז דער קהל איז דער עיקר, ווייל אנעם קהל איז נישטא קיין חזן, דעריבער גייט קודם דער קהל און נאכדעם דער חזן; האב איך געזאגט, אויפ'ן וועג קיין אומאן איז געווען חזן וקהל, איך בין געזיצן די ערשטע שורה, און אויפ'ן וועג צוריק איז געווען בחינת קהל וחזן, איך בין געזיצן די לעצטע שורה.

אין ווארשא בין איך געזעצן אין א פריוואטע פלאץ מיט מיינע קינדער, איך האב געשריבן אביסל בריוו. און פון ווארשא זענען מיר אהיים געפארן

קיינ אַמעריקע. עס איז געווען אַ פּאַרשפּעטיגונג, די פּליגער האט זיך פּאַרשפּעטיגט מיט אַפּאַר שְׁעָה, איך בין געזיצן נעבן דעם דיין. איך האב געענדיגט מסכת ראש השנה אויפן וועג אהיים קיין אַמעריקע.

חסדי השם יתברך מיר האבן געלאנדעט דאנערשטאג נאכט ביי חצות אין אַמעריקע, די רענצלעך זענען אַנגעקומען. מעריב האב איך געדאווענט אין עירפּאַרט. האַברוך שמוליק בלעדי האט מיך אַפּגעווארט און אהיים גענומען.

איך האב דיר געשריבן ממש אויפן שפיץ גאַפּל; איז דען שייך אַראַפּצושרייבן די שמוחה פון זיין ביים רבי'ן ראש השנה? ! די הרגשה, די התעוררות, די בכיות, די התנוצצות וואס יעדער שפירט דארט אין אומאן, איך האב דיר נאר געשריבן ממש אויפן שפיץ גאַפּל.

איך האף קומענדיגע יאר וועלן מיר גיין מיט משיח צדקינו מיט אלע אידן צום רבי'ן.

זאַלסט האבן אַ זיסע יאר.

...

הנהגות פאר ערב סוכות און יום טוב סוכות

בעזרת ה' יתברך - יום א' פּרִשְׁת וְזאת הברכה, י"ד תשרי, ערב סוכות, שנת תשפ"ג לפרט קטן
לכבוד ... גרו יאיר

איך וויל דיר שרייבן אפאר וויכטיגע זאכן פארן היינטיגן טאג ערב סוכות, און אפאר וויכטיגע זאכן פאר יום טוב.

היינט ערב יום טוב ווערט געברענגט פון הייליגע צדיקים - איז זייער א גרויסע זאך צו געבן צדקה פאר ארימעלייט; צדיקים פלעגן דאס רופן זייער "נוי סוכה".

בנוגע צינדן ליכט ערב יום טוב; עס איז דא וואס פירן זיך אויף יום טוב

צו צינדן די ליכט ביים זמן, נאכדעם איז דא וואס פירן זיך צו צינדן איידער מען הויבט אן די סעודה. ביי מיר אין שטוב פירט מען זיך צו צינדן די יום טוב ליכט ביי די סעודה איידער מען מאכט קידוש, (אז דו גייסט צו דייע עלטערן אדער דיין ווייב'ס עלטערן זאלסטו זיך פירן אזוי ווי זיי פירן זיך).

בנוגע וואו צו צינדן די ליכט; מען דארף צינדן די ליכט אין די סופה, דארט וואו מען עסט; מען דארף נאר זייער אכטונג געבן עס זאל נישט זיין קיין ספנה פון א שרפה.

מוהרא"ש זכותו יגן עלינו, ביים אריינקומען אין די סופה די ערשטע נאכט פלעגט ער צוגיין צו די ווענט און זיי קישן, ביי מיינע עלטערן פלעג איך זען נאר ביים געזעגענען פלעגט מען ארום גיין קישן אלע ווענט; מוהרא"ש פלעגט קישן די ווענט סיי ביים אריינקומען אין די סופה די ערשטע נאכט און סיי ביים זיך געזעגענען, פון גרויס ליבשאפט צום באשעפער אז מען איז זוכה צו זיין אין די הייליגע סופה, די הייליגע ווענט מיט די הייליגע סכף, זיצן אין די שאטן פון אמונה; אזוי זאלסטו טון צוזאמען מיט דייע קינדער.

ווען דו גייסט מאכן די סעודה זאלסטו זאגן די "אזמין לסעודתא", איינליידענען די הייליגע אושפיזין, די הייליגע געסט. עס שטייט אין זוהר הקדוש אז די אושפיזין קומען נישט אראפ נאר אז מען רופט זיי, אפילו א גרויסער מענטש אויב רופט ער נישט, ער ליידנט נישט די געסט - קומען זיי נישט צו אים, און אפילו אן איש פשוט, אויב ליידנט ער די געסט קומען זיי צו אים; אזוי זאלסטו טון א גאנץ יום טוב, איידער דו גייסט מאכן א סעודה - ליידן איין די געסט, וועסטו זוכה זיין אז זיי וועלן קומען צו דיר אין די סופה. זיך אין די סופה מיט א שמחה, זיי זיך מוסר נפש אויף די מצוה פון שמחה; זיי ביי זיך בטל ומבוטל צום אייבערשטן, עס זאל דיך גארנישט אנגיין - וועסטו זיין פרייליך.

אז איינער ביי דיר אין די משפחה האט די נאמען פון די טאג פון די אושפיזין - מאכט מען אז דער קינד טיילט עפעס א גוטע עסן לכבוד די אושפיזין, אריינצוברענגען אין די קינדער זיי זאלן לעבן מיט דעם.

חול המועד ארבעט מען נישט, און אויב דו קענסט פארלירן זיין ארבעט אדער עס איז א דבר האבד - זאלסטו פרעגן א רב ווי אזוי זיך צו פירן.

איך וועל דיר שפעטער שרייבן נאך, יעצט דארף איך לויפן אנגרייטן דעם יום טוב.

א גוט יום טוב.

...

טון די שטוב ארבעט איז די העכסטע זאך פאר א אידישע פרוי בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת וזאת הברכה, י"ד תשרי, ערב סוכות, שנת תשפ"ג לפרט קטן

מרת ... תחי' ברסלב, ליבערטי

איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

דער אייבערשטער האט אייך געגעבן א מתנה א וואילער מאן מיט געזונטע קינדער - דארפט איר דאנקען דעם אייבערשטן און זיך פרייען צו קענען לעבן מיט זיי, אנגרייטן עסן פאר זיי, מאכן וועש פאר זיי; אז איר וועט דאנקען דעם אייבערשטן - וועט איר באקומען נאך און נאך כח.

דאנקען דעם אייבערשטן קענט איר טון אפילו איר זענט נישט אינגאנצן דערביי. ווען מען זאגט "ברוך השם"; צום ביישפיל, איינער פרעגט: "וואס מאכסטו?" "וואס הערט זיך?" און מען ענטפערט: "ברוך השם", אפילו מען איז נישט דערביי, מען זאגט דאס נאר געמאכטערהייט - העלפט דאס אויך; עס מאכט אויס אויפן מענטש. ווייל דאנקען דעם אייבערשטן און אים לויבן געבט כח און א שטארקע מח.

בנוגע אייער פראגע וכו'; אז איר וועט טון די שטוב ארבעט, איר וועט ריין מאכן די שטוב, מאכן די וועש און אנגרייטן עסן פאר די משפחה - וועט איר באקומען כח, איר וועט ווערן געזונט און שטארק. און אז איר וועט גארנישט טון, איר וועט זוכן ווי זיך ארויסצודרייען וכו' וכו' - וועט איר

ווערן שוואכער און שוואכער, ביז איר וועט דארפן אנהויבן וואוינען ביי טערעפיסטן און פסיכאלאגן השם ישמרנו.

טון די שטוב ארבעט איז די העכסטע זאך פאר א אידישע פרוי; העכער פון דאווענען, העכער פון זאגן תהלים און העכער פון טון חסד מיט אנדערע; נישטא קיין גרעסערע זאך ביי אידישע מאמעס ווי צו אנגרייטן עסן פאר די קינדער און ריין מאכן די שטוב און אזוי ווייטער.
א גוט יום טוב.

...

לעבן אין שטוב אזוי ווי דער אייבערשטער וויל

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת וזאת הברכה, י"ד תשרי, ערב סוכות, שנת תשפ"ג לפרט קטן
לכבוד ... גרו יאיר

איך קען נישט צו זיך קומען פון וואס דו האסט מיר דערצייילט די יאר ביי פרוין נפש, אז דיין ווייב איז אפגעשיידט פון דיר פאר אפאר יאר. קיינער קען דאס נישט אפילו חלומ'ען, פון אינדרויסן זעט אויס אלעס ביי דיר אזוי גלאנציג, און שטילערהייט איז בכלל נישטא קיין לעבן צווישן דיר און דיין ווייב.

בעט דעם אייבערשטן עס זאל אריינגיין אין איר א רוח טהרה, מיט תפלה קען זיך אלעס טוישן. אויך זאלסטו רעדן צו איר; האב נישט מורא צו רעדן צו איר פון דעם. זאג איר: "מיר מוזן גיין צו א רב, מיר קענען נישט לעבן אזוי; מען קען נישט לעבן אנדערש ווי דער אייבערשטער זאגט, מען קען נישט לעבן אנדערש ווי די תורה לערנט אונז".

אז דו וועסט זיין שטארק מיט די צוויי זאכן, איינס, דו וועסט בעטן דעם אייבערשטן טאג נאך טאג עס זאל אריינגיין אין איר א רוח טהרה, זי זאל ווערן געזונט, זי זאל ווערן ערליך. און צווייטנס, דו וועסט רעדן צו איר אן קיין פחד און אן קיין טשעפען, דו וועסט רעדן צו איר פון טון די ווילן פונעם

אייבערשטן און אז 'מיר מוזן גיין צו א רב, אן ערליכער רב, וואס זאל אונז
מדריך זיין ווי אזוי צו לעבן, און אז זי וועט דיך איבערקלוגן, זי וועט דיך
שטיל מאכן מיט איר אויבער'הכח'קייט זאלסטו נישט מורא האבן
אויפצוברענגען דעם שמועס נאכאמאל און נאכאמאל - וועסטו זען אז זאכן
וועלן זיך טוישן צום גוטן.

א גוט יום טוב.

...

אז מען איז פרייליך קען מען האבן שלום בית

בעזרת ה' יתברך - יום ד', י"ז תשרי, א' דחל המועד סוכות, שנת תשפ"ג לפ"ק
לקבוד ... נרו יאיר

חול המועד שרייבט מען נישט, אבער די פוסקים זאגן אז פאר א דבר
האבד מען מען יא שרייבן; עס איז נישטא א גרעסערע דבר האבד ווי דאס
וואס איך וויל דיר שרייבן.

זאלסט זיך שטארקן מיט דייע שיעורים פסדרן; ענדיג די וואך מעכיר
סדרה זיין די לעצטע סדרה, פרשת וזאת הברכה, און זונטאג - הושענא רבה
- זאלסטו שוין אנהויבן חמשה חומשי תורה, פרשת בראשית; יעדן טאג די
פרשה פאר'ן טאג, זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי און אזוי ווייטער. אז
דו וועסט זיין שטארק מיט'ן לערנען יעדן טאג חומש מיט'ן תרגום - וועסטו
האבן אויסטערלישע הצלחה; אלע צדיקים האבן דאס געזאגט, אז חומש
מיט'ן תרגום מיט רש"י ברענגט הצלחה ברוחניות און בגשמיות.

נאך א וויכטיגע זאך וויל איך דיר שרייבן, דאס איז אויך א דבר האבד,
אויך אן ענין פון פקוח נפש וואס מען מוז שרייבן חול המועד: זאלסט
אויפהערן קריטיקירן זיין ווייב; זיי איר ענדערש מכבד, קוק גוט אויף איר,
דער רבי האט אונז געזאגט (שיחות הר"ן, סימן רסד) מיר מוזן האלטן טייער די
ווייב.

באמת איז א שאד מיין שרייבן, ווייל עס איז תלוי אין זיין שמירת

עינים; כל זמן דו קוקסט עבירות און דו ביסט פונגם בברית - וועסטו זיך קריגן מיט איר, נאר אז דו וועסט אנהויבן זיך פירן בקדושה, דו וועסט היטן דינע אויגן - נאר אזוי איז שייך צו האבן שלום בית. אז מען היט דעם אות ברית קודש, אנגעהויבן מיט די אויגן, מען היט די אויגן, מען קוקט נישט קיין עבירות, מען קוקט נישט קיין שום מאויס, קליפס, בילדער און מען היט זיך פון פונגם זיין בברית - דעמאלט איז מען פרייליך, און אז מען איז פרייליך קען מען האבן שלום בית.

הער אויף קריטיקירן זיין ווייב, הער אויף מיט די שלעכטע מחשבות, צו טראכטן 'איך האב נישט גוט חתונה געהאט'; הער אויף מיט די דמיונות, דאנק דעם אייבערשטן אויף די מתנה וואס ער האט דיר געגעבן און זיי איר מכבד.

היינט נאכט וועלן מיר זיך צאמקומען אין די סופה אין ישיבה אין וויליאמסבורג צום הייליגן רבינו'ס יארצייט; דאנקען דעם אייבערשטן אויף די גרויסע חסד אז מיר ווייסן פון רבין.
א גוט יום טוב.

...

ווי אזוי צו מחנך זיין און בויען אן ערליכע שטוב

בעזרת ה' יתברך - יום ה', י"ח תשרי, ב' דחל המועד סוכות, שנת תשפ"ג לפ"ק
לקבוד ... גרו יאיר

חול המועד טאר מען נישט שרייבן, אבער מען מעג שרייבן א זאך וואס איז א דבר האבד, און זיכער זאכן צו ראטעווען דעם מענטש פון פארלירן זיין שטוב; מוהרא"ש זכותו גגן עלינו פלעגט שרייבן וויכטיגע תשובות חול המועד.

איך בעט דיר זייער, שלאג נישט דינע קינדער. מען טאר נישט שלאגן קינדער; שלאגן איז א פוילע וועג, א שנעלע וועג, עס איז בכלל נישט קיין חינוך.

חינוך איז פון די וויכטיגסטע זאכן; חינוך הויבט זיך אן ביי זיך אליינס. רעד שייך, שריי נישט און שעלט נישט. רעד שייך צו יעדן איינעם; דיינע קינדער פאסן אויף יעדע ווארט וואס דו רעדסט, סיי אויפ'ן טעלעפאן, סיי צו דיין ווייב; זיי הערן יעדע אטעם פון דיר. אז דו וועסט רעדן שייך, דו וועסט קיינמאל נישט און קיינעם נישט שעלטן - וועלן זיי אויפ'וואקסן איידל, זיי וועלן אויף קיינעם נישט שעלטן.

אזוי אויף, גיי נישט ארום אין שטוב און וועש, אפילו ביינאכט זאלסטו גיין מיט נאכט קליידער. פיר זיך בצניעות - וועלן זיי אויף זיין איידל.

ווען דו עסט און דו טרינקסט - מאך ברכות הויך, דיינע קינדער זאלן הערן און ענטפערן: "אמן"; אזוי וועלן זיי אויף מאכן ברכות.

אין שול זאלסטו נישט רעדן; אין שול רעדט מען נישט, דיינע קינדער זעען דיך רעדן - האבן זיי נישט קיין דרך ארץ אין שול, און אזוי מיט יעדע זאך, ווי אזוי דו וועסט זיך פירן - וועלן זיי זיך פירן, אבער נישט שלאגן; שלאגן העלפט נישט.

לאז נישט ביי דיר אין שטוב קוקן קיין שום זאך, נישט דו און נישט דיינע קינדער; נישט קיין מאוויס, נישט קיין פלעיס, אפילו נישט קיין טיימאו"ט. דיינע קינדער זאלן זיך שפילן מיט טויס, מיט קליקס, מיט לעגאוס און פאזל, אבער נישט מיט קיין סקרינס; פאלג מיך, דו וועסט נישט חרטה האבן.

הויב עס אן יעצט ווען זיי זענען נאך קליין, וועלן זיי דיך פאלגן; אויב מען לאזט קוקן גען מען נישט שפעטער פלוצלונג זאגן די קינדער נישט צו קוקן, דעמאלט דארף מען שוין טרעפן אן עצה ווי אזוי צו מאכן די שטוב צוריק אויף די ריכטיגע וועג.

א גוט יום טוב.

...

עס זאל נישט אריבערגיין א טאג אן לערנען

בעזרת ה' יתברך - ערב שבת קודש, י"ט תשרי, ג' דחל המועד סוכות, שנת תשפ"ג לפרט קטן
לכבוד ... נרו זאיר

איך מיין אז עס איז נישטא נאך אזא דבר האבד ווי דאס אז עס גייט אריבער א טאג נאך א טאג און דו קענסט זיך נישט צאמנעמען צו לערנען, דעריבער שרייב איך דיר אין חול המועד: הויב אן לערנען די הייליגע תורה, אפילו דו פארשטיסט נישט קיין לערנען - זאלסטו לערנען אן פארשטיין, זאג די ווערטער פון די תורה.

דער הייליגער זוהר זאגט (קדושים פה): "ומאן דתיאובתיה למלעי באורייתא", ווער עס וויל לערנען די הייליגע תורה, "וילא אשכח מאן דיוליף ליה", און ער האט נישט ווער עס זאל אים אויסלערנען און געבן צו פארשטיין וואס ער לערנט, "והוא ברחימותא דאורייתא, לעי בה, ומגמגם בה בגמגומא דלא ידע", אבער וויבאלד ער האט ליב צו לערנען, לערנט ער אן פארשטיין, "כל מלה ומלה סלקא", זאל ער וויסן אז יעדע ווארט תורה וואס ער לערנט אן פארשטיין גייט ארויף אויבן אין הימל, "וקודשא בריך הוא חדי בהיה מלה", און דער אייבערשטער פריידט זיך מיט דעם. "וקביל לה", דער אייבערשטער נעמט די ווערטער, "ונטע לה סחרניה דההוא נחלא", און פלאנצט דאס איין אויבן אין הימל ארום א טייך, "ואתעבדו מאלין מלין אילנין רברבין" און עס ווערט פון די ווערטער גרויסע ביימער, "ואקרון ערבי נחל", וואס מען רופט זיי אן 'ערכות', "הדא הוא דכתיב (משלי ה, יט): 'באהבתה תשגה תמיד'"; דאס איז דער וועג ווי אזוי מען איז זוכה צוצוקומען צו פארשטיין דאס לערנען.

דאס איז די גרעסטע דבר האבד, אז עס גייט אריבער א טאג נאך א טאג אן לערנען א בלאט גמרא. חול המועד דארף מען נאך מער לערנען, חול המועד איז נישט קיין צייט וואס מען לערנט נישט, חול המועד לערנט מען און מען גייט מיט די קינדער זיך פרייען, אבער נישט אז עס זאל אריבערגיין א טאג אן לערנען.

מוֹהְרָא"ש דְּעַרְצֵיילֵט, דְּעַר הַיִּילִיגֶער צְדִיק רַבִּי שְׁלֹמֹה מְזוּוֹיֶהעל זְכוּתוֹ
יִגָּן עָלֵינוּ פְּלִעְגֵט זָאגֵן: "אַן גְּמָרָא הָאט מְעַן אַ פְּנִים פּוֹן אַ הוֹנֵט, רַחֲמָנָא
לְצִלָּן".

אַ גוּט שְׁבֶת אוֹן אַ פְּרִיילִיכֵן יוֹם טוֹב.

...

מְנַהֲגִים פֶּאַר שְׁבֶת חוֹל הַמוֹעֵד סוֹפּוֹת

בְּעִזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - עַרְב שְׁבֶת קוֹדֶשׁ, י"ט תְּשָׁרִי, ג' דְּחַל הַמוֹעֵד סוֹפּוֹת, תשפ"ג

לְכַבּוֹד דְּעַר חֲשׁוּב'עַר גְּבֹאֵי הַיִּכַּל הַקּוֹדֶשׁ גְּרוֹ יֵאִיר

אִיף הָאב עֲרַהאַלְטֵן דִּיין בְּרִיוּ.

שְׁבֶת חוֹל הַמוֹעֵד זִינגֶען מִיר דְּעַם גְּאַנְצֵן "לְכֹה דוֹדִי"; אַזוֹי הָאט

מוֹהְרָא"ש אַיִנגֶעפִירט.

מִיר זָאגֵן נִישְׁט דִּי שְׁטִיקלֶעך זוֹהַר פּוֹן "פֶּגְוָנָא".

בִּי "לא תבושי", בִּי דִּי שְׁטִיקל "בוֹאֵי בְּשָׁלוֹם" - טאַנְצֵן מִיר אַרוֹם דְּעַם

בֵּית הַמִּדְרָשׁ; אַנְדֶּערשׁ ווי סְתָם אַ שְׁבֶת וואַס מִיר דִּרִיעֵן זײַף אוֹיס מִקְבַּל שְׁבֶת

זײַן.

בְּנוֹגֶע זָאגֵן דִּי הוֹשְׁעֵנוֹת שְׁבֶת חוֹל הַמוֹעֵד; מִיר פִּירֵן זײַף אַז דְּעַר בְּעַל

תְּפִלָּה זָאגֵט פֶּאַר נָאָר דִּי עֲרֵשְׁטֶע פִּיר שְׁטִיקלֶעך: "לְמַעַנְךָ אֱלֹקֵינוּ, לְמַעַנְךָ

בוֹרְאָנוּ, לְמַעַנְךָ גּוֹאֲלָנוּ אוֹן לְמַעַנְךָ דוֹרְשֵׁינוּ", נָאכְדַעם זָאגֵט יַעֲדֶעַר אַיִנְדֶּער

פֶּאַר זײַף.

שְׁבֶת גִּיעֵן מִיר נִישְׁט אַרוֹם דִּי בֵּימָה.

בְּנוֹגֶע לִינְעֵן קֹהֶלֶת בְּצִיבוֹר; בִּי אוֹנֵז פִּירט מְעַן זײַף צו זָאגֵן "קֹהֶלֶת" שְׁבֶת

חוֹל הַמוֹעֵד, מִיר זָאגֵן דָּאס נָאָךְ שְׁחֲרִית, יַעֲדֶעַר אַיִנְדֶּער זָאגֵט דָּאס פֶּאַר זײַף.

שְׁבֶת חוֹל הַמוֹעֵד בִּי אוֹנֵז אֵין חוּץ לְאַרְץ דּוּכְנִיט מְעַן.

אַ גוּט שְׁבֶת אוֹן אַ גוּט יוֹם טוֹב.

...

די גאנצע יאר איז אנגעהאנגען אין די נאכט

בעזרת ה' יתברך - מוצאי שבת קודש, כ"א תשרי, הושענא רבה, שנת תשפ"ג
לקבוד ... נרו יאיר

היינט נאכט הויבט זיך אן די גרויסע טאג: "הושענא רבה". אין זוהר הקדוש שטייט (פרשת צו, לב ע"א): "בהאי יומא" אינעם היינטיגן טאג הושענא רבה, "פקיד מלכא למיהב פתקין לסנטירא" שיקט דער אייבערשטער ארויס די קוויטלעך, "ומסתיימי דינין, ואסתים לישנא בישא מעלמא" אלעס וואס מען האט אנגעשריבן ראש השנה און געחתמעט אום יום כפורים - שיקט מען היינט ארויס; קען מען נאך היינט נאכט בעטן דעם אייבערשטן ער זאל צערייסן דעם ערשטן צעטל און איבערשרייבן א נייעם צעטל.

מוהרא"ש פלעגט זאגן, מען קען זיך טענה'ען: "אייבערשטער איך דארף א נייע גוטע צעטל, אייבערשטער איך גיי זיין גוט, איך טו תשובה, געב מיר א גוט יאר, א יאר מיט שפע, א יאר מיט ברכה".

היינט נאכט איז א נישט פשוט'ע נאכט, נעם עס נישט אן פאר גרינג; די גאנצע יאר, אלעס וואס גייט זיין די יאר איז אנגעהאנגען אין די נאכט. גיי אין שול הערן משנה תורה, עס נעמט נישט לאנג, עס נעמט א שעה מיט צוואנציג מינוט; ביי אונז פירט מען זיך, דער בעל קורא ליינט און דער עולם הערט אויס, דאס מאכט א גרויסער רעש אין הימל. און אויב דו קענסט אויסזאגן ספר תהלים איז זייער גוט, און אז נישט זאלסטו כאטשיג זאגן די צען קאפיטלעך תהלים, די תיקון הפללי [קאפיטל טז, לב, מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלז, קנ]; דאס איז אזוי ווי מען זאגט גאנץ תהלים, און בעט דעם אייבערשטן אז מיר זאלן שוין אויסגעלייזט ווערן, די יאר זאל שוין זיין די ענדע פון די לאנגע גלות. בעט דעם אייבערשטן פאר א יאר מיט מנוחה, א יאר מיט ישוב הדעת, א יאר מיט פרנסה בשפע.

ביי אונז אין ישיבה זאג איך איידער די הקפות אפאר ווערטער, אזוי האבן זיך געפירט די הייליגע צדיקים; דער הייליגער סאטמער רבי און מיין זיידע דער הייליגער ישמח משה, און נאך אסאך הייליגע צדיקים - זכותם

גַּן עֲלִינוּ; מְעוֹרָר זַיִן אִיִּדִישֶׁע קִינְדֶער זַאלֵן אויסנוצן די לעצטע מינוטן פון
אזא הייליגע טאג.

אײַךְ בְּעֵט דִיר זַייער, בְּעֵט דַעם אַיִבֶערִשְׁטֵן אִין אַזא הייליגע טאג דו
זַאלֶסט שוין ארויסגיין פון דיין פֿרִיוואטע גְלוּת, זַאלֶסט זײַךְ קענען שטאַרקן
אויף דיִינע ביטערע נסיונות.
אַ גוט קוויטל.

...

אויב איר וועט זיך אָפּשערן און זיך אַנטון איידל - וועט איר זען
גרױסע ניסים

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - יום א', כ"א תשרי, הושענא רבה, שְׁנַת תשפ"ג לְפָרֵט קָטָן
מֵרַת ... תְּחִי'

היינט איז זַייער אַ הייליגע טאג, וויל אײַךְ אײַךְ בְּעֵטֵן איר זַאלֶט זײַךְ
פֿאַרנעמען אז איר גייט זַיין אַ צַדִיקת, איר גייט זײַךְ אָפּשערן די הָאָר; איר
גייט אָפּלאָזן די שְׁדִים און קליפות. אויף גיין מיט געהעריגע שטרומפ, נישט
קיין דורכזיכטיגע שטרומפ, און די קליידער זַאלֵן נישט זַיין אויסגעשניטן
און קורץ. טוט עס פֿאַר די שְׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה, טוט עס פֿאַר'ן הייליגן
באַשעפֿער, טוט עס פֿאַר אִיִּדִישֶׁע קִינְדֶער וואס האָבן נֶעבֶעף אַזויפיל צרות
און זַי דאַרפֿן אַ ישועה.

אײַךְ קען נישט זַאָגן פֿאַר אַנדערע וואס צו טון, אָבער מיינע תְּלִמִידוֹת
פון בית פיגא בְּעֵט אײַךְ זַייער: טוט מיר דאס צוליב, טוט מיר די טוֹבָה, מאַכט
מיר גרינגער מייז אַרְבֵּעַט. אײַךְ האַב אײַךְ אַזויפיל געגעבן, געבט מיר דאס
צוריק, בְּפֶרֶט די יונגע ווייבלעך וואס ציען זיך אַרויס אִין שְׁטעטל; טוט מיר
אַ טוֹבָה, האַלטס ריין דאס פֿלאַך. וועם עס איז שווער צו גיין אַנגעטון איידל
- זַאל גיין וואוינען אִין אַנדערע פֿלעצער, אײַךְ האַב זיך מוסר נֶפֶשׁ געווען
אויפֿצושטעלן אַ הייליגע פֿלאַך פֿאַר אונזער עֶתִיד, פֿאַר אונזער קִינְדֶער;
בְּעֵט אײַךְ אַלע מיינע תְּלִמִידוֹת און אַלע פֿרויען וואס קומען וואוינען ביי

אונזער שטעטל: גייט אנגעטון איידל, גייט אנגעטון שייך; מאכט נישט נאך דעם גוי טמא וואס האט פארברענט אונזערע זיידעס און וויל אונז מיט אונזערע קינדער פארברענען.

היינט איז הושענא רבה, מיר שטייען יעצט פארן אייבערשטן, היינט נאכט גייען מיר טאנצן מיט די תורה; לאמיר טון וואס שטייט אין די תורה, לאמיר זיך אנטון שייך, אידיש.

איך זאג אייך צו, אויב איר וועט זיך אפשייטן און זיך אנטון איידל, זאג איך אייך צו איר וועט געהאלפן ווערן, איר וועט זען גרויסע ניסים. א גוט קוויטל.

...

דוד המלך מיטן פראש

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת בראשית, כ"ד תשרי, אסרו חג, שנת תשפ"ג
לקבוד ... נרו יאיר

וואויל איז דיר אז דו פארברענגסט דייע טעג און דייע יארן מיט הפצה והדפסה. עס איז אריבער נאך א יאר און יעדע מינוט און יעדע סעקונדע פון יאר האסטו אויסגענוצט פארן אייבערשטן, להתנדע ולהגלות כי הוא מלך, אריינשיינען אין אידישע קינדער אמונה, און א זיסקייט צו די תורה.

בנוגע זיך אנהויבן רוקן שנעלער מיט די ספרים; איך האף דו וועסט נעמען נאך אינגעלייט זאלן דיר העלפן מיט ארויסגעבן די ספרים. די ספרים זענען מחי' יעדן איינעם; דו ווייסט נישט וויפיל טויזנטער מענטשן זענען זיך מחי' וועכנטליך, סיי רבנים, דנים, מגידי שיעורים, כולל אינגעלייט - אלע נעמען זייער חיות פון די ספרים, אלע לעבן אויפן רבי'ן.

עס איז פדאי ארויסצושטעלן א בקשה צו אנשי שלומינו, ווער עס קען די מלאכה פון מגיה זיין אדער שרייבן, טייפן וכדומה. עס איז זיכער דא צווישן אנשי שלומינו באהאלטענע פחות וואס פארשטייען צו די זאכן, זיי ווארטן מען זאל זיי בעטן.

געב איבער פאר האברך ... גרו יאיר אז ער האט געמאכט א הערליכע ארבעט מיט די דרשות פון כל נדרי און הושענא רבה, מענטשן האבן זיך זייער דערקוויקט מיט דעם. איך האף ער וועט אויך ארויסגעבן די שיינע דיבורים וואס מיר האבן גערעדט צווישן איין הקפה און צווייטן.

דא האסטו א מעשה פאר די עצתו אמונה פאר קינדער:

קינדער ווער וויל הערן א מעשה מיט א פראש?

אלע קינדער קומען צו לויפן, ווער וויל דען נישט הערן א מעשה מיט

א פראש...

הערט אויס טייערע קינדער, עס בלאזט א לייכטע ווינטל, די הימל איז שווארץ, עס איז שפעט ביינאכט, אלע שלאפן, עס שיינט די לבנה מיט די פינטלעך שטערנס, נאר די צדיקים זענען אויף, זיי שטייען אויף דינען דעם אייבערשטן.

אין די שטאט טבריה, נישט ווייט פון די ברסלב'ע שטעטל יבנאל, ביים ים כנרת - שפאצירט זיך דוד המלך, ער זינגט און רעדט צום אייבערשטן, ער דאנקט און לויבט דעם אייבערשטן פאר זיין לעבן.

דוד המלך הייבט אויף זיינע אויגן צום הימל און זאגט: "הייליגער באשעפער, איז דען דא אין די וועלט איינער זאל דיך אזוי דאנקען אזוי ווי איך דוד דאנקט דיך...?" דוד המלך פלעגט אלץ רעדן צום אייבערשטן, ער האט יעדע זאך געבעטן דעם אייבערשטן און אויף יעדע זאך געלויבט דעם אייבערשטן.

פלוצלינג שפרינגט ארויס א פראש פונעם ים כנרת, נישט א פיצי פראש, א ריזיגע פראש! די פראש הויבט אן קוויטשען. דוד המלך דערשרעקט זיך נישט, דוד המלך לעבט מיט א שטארקע אמונה. אויך קינדער וואס ווייסן אז 'דער אייבערשטער איז דא, קיינער קען מיר גארנישט טון' - ווערן אויך נישט דערשראקן פון גארנישט.

די פראש קומט נענטער און נענטער צו דוד המלך און הויבט אן רעדן צו דוד... די פראש קוויטשעט: "דוד, דו זאגסט אז אין די וועלט איז נישטא

נאך איינער וואס זאל אזוי דאנקען דעם אייבערשטן אזוי ווי דו, ליגנט! איך מיט אלע פֿרעש דאנקען דעם אייבערשטן אסאך מער פון דיר; מיר שלאפן נישט, מיר דאנקען דעם אייבערשטן א גאנצן טאג און א גאנצע נאכט, אויף זענען מיר מער געטריי פארן אייבערשטן, מיר זענען אריינגעשפרינגען אין מצרים אין די ברענעדיגע אויוון, צו טון די רצון פון אייבערשטן! "

דוד המלך נעמט ארויס זיין פידל און הויבט אן זינגען (תהלים, קאפיטל קלח): "ה'", אייבערשטער, "לא גבה לבי", מיין הארץ גרויסט זיך נישט, "ולא רמו עיני", מיינע אויגן דערהייבן זיך נישט מיט גאָוה... דעמאלט האט דוד המלך געזינגען דעם קאפיטל.

קינדער, מיר לערנען זיך פון די מעשה צו דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן, אזוי ווי די הייליגע צדיקים טוען, און אזוי ווי די גאנצע וועלט, אלע באשעפענישן - טוען; וועלן מיר אויף דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן.

אלע קינדער הויבן אן זינגען: "שפּח אייבערשטער - פאר מיין שיינע לעבן, שפּח באשעפער - וואס דו האסט מיר געגעבן!"
שטארק זיך מיט דיין הייליגע ארבעט.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

בערות השם תכוד

עצתו אמונה

סגור קינזל

נאז מוען גלייבט זעט מוען ניסים

דער הייליגער בעל שם טוב איז אמאל אריין מיט
איינער פון די תלמידים טיף אין וואלד זיך מתבודד זיין,
זיך אויסשמועסן מיט'ן אייבערשטן, און דער תלמיד איז
געווארן זייער דורשטעריג.

דער תלמיד זאגט פאר'ן הייליגן בעל שם טוב: "רבי,
איך בין זייער דורשטעריג, עס איז מיר זייער שווער", דער
הייליגער בעל שם טוב זאגט אים: "ווארט אביסל, אפֿשר
באלד וועלן מיר טרעפן וואסער". נאך א שטיק צייט זאגט
דער תלמיד מיט זייער א שטילע קול: "רבי, איך קען נישט
מער, איך שפיר ווי איך גיי שוין כמעט חלש'ן"; עס איז
געווען זייער שרעקעדיג, דער תלמיד האט אויסגעזען זייער
שלעכט, ער איז געווען אינגאנצן ווייס, ער האט שוין נישט
געקענט גיין.

דער הייליגער בעל שם טוב זאגט אים: "זאג מיר
אויב דו האסט א שטארקע אמונה, דו גלייבסט אז דער
אייבערשטער, ווען ער האט באשאפן די וועלט - האט

שוין דעמאלט געזען אז מיר ביידע וועלן גיין אינאיינעם אין וואלד, און דו וועסט ווערן זייער דורשטעריג, און ער האט שוין דעמאלט אנגעגרייט פאר דיר וואסער? " רופט זיך אן דער תלמיד: "יא יא, זיכער! זיכער גלייב איך אין דעם!" דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו האט זיך פארמאכט זיינע הייליגע אויגן און ער האט געפעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער, מיר גלייבן אז דו האסט אנגעגרייט א ישועה פאר אונז".

yehielb.your@gmail.com

וואו, דער אייבערשטער האט געהאלפן!

פֿלוצלינג זעען זיי אן ערל קומט צו גיין מיט צוויי עמערס וואסער וואס הענגט אים פון זיין פלייצע! דער הייליגער בעל שם טוב גייט צו אים און געבט אים אפאר פרוטות, ער בעט דעם ערל: "געב אונז אביסל וואסער"; דער תלמיד מאכט אַ ערליכע ברכה, און ער האט צוריקבאקומען זיינע כחות.

זיי זעען די גרויסע גס וואס דער אייבערשטער האט געמאכט מיט זיי, זיי שרייען אויס: "שכח אייבערשטער פאר די גרויסע גס!"

דער הייליגער בעל שם טוב פרעגט דעם ערל: "זאג מיר, וואס טוסטו דא אין וואלד מיט די צוויי עמערס וואסער?" זאגט דער גוי: "איך ווייס נישט, מיין בעל הבית איז משוגע געווארן, ער האט מיר געהייסן אנפילן צוויי עמערס וואסער און געשריגן אויף מיר איך זאל אריינלויפן אין וואלד; איך דריי זיך שוין דא דריי טעג אין וואלד, איך זע נישט די וועג ארויס", זאגט דער הייליגער בעל שם טוב פארן תלמיד: "זעסט, דער אייבערשטער וואס געבט אכטונג אויף יעדן איינעם האט געמאכט אז דער בעל הבית זאל משוגע ווערן און אריינשיקן זיין קנעכט אין וואלד מיט צוויי עמערס וואסער אז דו זאלסט האבן וואסער".

טייערע קינדער, דער אייבערשטער זארגט פאר יעדן איינעם, ער גרייט אן פאר יעדן איינעם אלעס וואס יענער דארף; אז מען גלייבט מיט א שטארקע אמונה און מען בעט אים - זעט מען גרויסע ניסים.

